

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
פתח אליהו
המבואר

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 130

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

ספר הזוהר הקדוש הק לישראל דף היומי
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ - הַמְּבַאֵר

בספר הזה בא באור מאמר פתח אליהו הנביא זכור לטוב, וכן עוד מאמרים ותפלות מהאחר הקדוש, שנהגו עם ישראל קדושים לומר קדם התפלה. והוא שער לפתיחת הלב וסגולה גדולה לקבלת התפלה כמו שכתב החיד"א (בספרו מורה באצבע) והרי"ח הטוב ועוד צדיקים קדמונים. ובזכותו למוד זזה"ק יתקבלו התפלות ויראו ישועות נפלאות, כדברי הצה"ק המקבל רבי משה זכותא זי"ע, דבכלח למוד הזהר להפך הטבע, ולגלות נסים, ומה יקרו דברי קדשו של הצה"ק המקבל המליב"ו רבי יעקב אביחצירא זי"ע (בגדי השדר), שחובה על כל איש ישראל לבקש לדעת סודות ה', כי בלעדי זאת אין יכלת לעלות התפלה, (הויבאו דבריו בהרחבה בהקדמה לספרא דצניעותא, שבהוצאת מפעל הזהר העולמי, וכן נדפס בתקוני זהר החדש עם לשון הקדש, ובספרי זהר השבת) וגדול כח הזוה"ק אפילו באמירה (עין ספר אור הזהר, ראה עוד ספרי תקוני זהר החדש המקלק, ב"ט). ובלי למוד הזהר הקדוש לפני התפלה אי אפשר שתתקבל תפלתו. - ובשואה הארמיה רחמנא ליצילן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לאמרו כל יום בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שפחו גדול מאד, (עדות בניעקב). - ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחפה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות כידוע מדברי האר"ז"ל.

וכל אחד יעורר את חברו שיאמר תפלות אלו, ובכמה דקות ביום יזכה לתענוגי גן עדן ועולמות הנצח, ויבין וידע את דרכי ה' יתברך שמו, ויזכה לשכר הגדול על כל דקה ודקה בעסק הזהר, שהלומד זוהר הקדוש שעה אחת בחול כמו מאה אלף שנה תורה, ובשבת, כמו מאה מליון שנה תורה, (פסא מלק, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דר' נתן), פי אמירתו לגבוה, ולמוד כעשור דקות יעלה לו: בחול כשבע עשרה אלף שנה תורה, ובשבת: כשבע עשרה מליון שנה תורה. - ועל ידי קונטרס זה שיהיה יד הכל ממשמשין בו, יזכו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. והוא יסוד גדול למנוע עניית ונאסנות ואורח הגלות, (תיקו"ז תי' ל') ובו ימצאו אדמו"רים רבנים, מגידי שיעור וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים ילדי ישראל הטהורים, וכל איש ישראל, את הדרך אשר ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי", לכבוד יומא דהילולא של המקבל האלוקי צדיק יסוד עולם מלאך ה' צבקות הריח הטוב מרן רבי יוסף חיים מבגדאד זכותו יגן עלינו אמן, בעיה"ק בית שמש טובב"א, ט"ו אלול תשע"א לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

נְסֻדָּר, נְעֵרָה, בְּנִקּוּד וּפִיּוּק מְלֵא, עִם בִּיאור
קל להבנת הענין, בתוספת הערות למעייינים,
למען יזכו כל ישראל לטעם מעץ החיים,
ולהטהר ולהתקדש בקדשה של מעלה, ועל
ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות. "והנה
כל אותן שיזכו אליו יזכו לגאולה, כי עבודה
זו המעטת בזמן ההוא, היא יותר חשובה
מכל אילי נביות כשהיה בית המקדש קיים"
(חסד לאברהם זי"ע).

הַקְדָּמָה

שִׁמְחוּ הַלּוֹמְדִים וְיִגְּלוּ הַמְתַּפְּלָלִים. בְּשִׁבַּח וּבְהוֹדָיָה לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ הִנְנוּ שְׂמֵחִים לְהֵבִיא לְפָנֵיכֶם אֶת הַסֵּפֶר הַיָּקָר פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַאֵר, הַמְּפָרֵשׁ אֶת הַתְּפִילָּה "פְּתַח אֱלֹהֵינוּ" בְּלִשׁוֹן צַהֲקָה וּבְהִירָה הַשְׁווֹה לְכָל נֶפֶשׁ, וּבְכֹף, בְּרִגְעַ אַחַת יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְעוֹלָמוֹת נְצַח! "עַיִן לֹא רָאֵתָה", וְעַל יְדֵי שְׂתוּזָה לְחֻבְרָה, כָּל הַשֵּׁכֶר הוֹלֵךְ גַּם אֵלָיָהּ.

וּכְאֲשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל יֹאמְרוּ "פְּתַח אֱלֹהֵינוּ" נִזְכֶּה שְׂיֵבֵא אֱלֹהֵינוּ וַיִּבְשֹׂר אֶת בֵּיאת הַגּוֹאֵל.

וְאִם בְּזַכּוּתָהּ יִתְאַרְגְּנוּ עַשְׂרֵי יְהוּדִים לּוֹמֵר אֶת הַתְּפִלוֹת, אִין לְשַׁעַר אֶת גּוֹדֵל זְכוּתָיָהּ וּבְפֶרֶט שְׂבֻזָּהּ הַקְּדוּשׁ (פ' וַיֵּצֵא קס"א). כְּתוּב: כָּל מֵה שְׁנוֹתָנִים מְשֻׁמִּים הוּא בְּאֶלְפֵי, וְעוֹד כְּפִדּוּעַ כָּל עֲשָׂרָה בֵּיה שְׂכִינְתָא שְׂרִיָא, וּבְכֹף מְחֻשְׁבִּים לָהּ כָּל מַנְיֵן יְהוּדִים כְּמוֹ אֶלְפֵי עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְכָל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּנֶגֶד כּוֹלָם ס"ה: לְמַנְיֵן יְהוּדִים, מְקַבֵּל עַל שְׁעָה בְּשֵׁב"ק טְרִילִיּוֹן שְׁנָה תוֹרָה, וּכְכֹל שְׂתוּזָה לּוֹמְדִים כֵּן יִכְפֹּל שְׂכָרוֹ עַד אִין קָץ. וּמִי יוּכַל לְחַשֵּׁב אֶת גּוֹדֵל הַשֵּׁכֶר הַנִּצְחִי שְׂיֵשׁ לָהּ מִכֹּף בּוֹדָאוֹת! וּבּוֹדָאֵי תִזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְיכוֹת יָמִים בְּבְרִיאוֹת הַשְּׁלֵמוֹת, שְׂפַע קוֹדֶשׁ וּבְרָכָה וְהַצְלָחָה, וְכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת.

וּבְחִלּוּקַת הַסֵּפֶר הַזֶּה אַתָּה מְזַכֶּה אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְכַתֵּב הַגֵּר"א בְּמִשְׁלֵי (י"ב, י"ד), [וְרָאָה אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל פ' קר"ח] גּוֹדֵל הַזְּכוּת שְׂיֵשׁ לְמִזְכֶּה הַרְבֵּים וּמוֹכִיחַ אֶת חֻבְרוֹ, שְׂאֵם שְׂמַע, מְקַבֵּל שְׂכָר עַל כָּל מֵה שְׂיַעֲשֶׂה לְדוֹרוֹת, וְגַם אִם לֹא שְׂמַע, אִזּוּ מְקַבֵּל כָּל חֶלְקוֹ הַטּוֹב, וְזֶה

שְׁלֵא שָׁמַע לִוְקַח מִמֶּנּוּ אֶת חֶלֶק הַגֵּיהֶנוֹם שְׁלוֹ. וּבְזֹהָר (פ' תְּרוּמָה קכ"ט ע"א) אָמְרוּ שְׁצָרִיךְ הָאָדָם לְמִרְדֵּף בְּתֵר חֵיִבֵּיא וּלְמִזְכָּה לְהוּ כְּמֵאן דְּרִדֵּיף בְּתֵר חֵיִי, עַכ"ל.

וּבְלִי שׁוּם סִפֵּק אִם כָּל הַיְהוּדִים מִנְעֵר וְעַד זָקֵן וּבִפְרֵט תִּינוּקוֹת שֶׁל בַּיִת רַבֵּן בְּהֶבֶל פִּיָּהֶם הִטְהוּר יֵאמְרוּ תִּפְלוֹת אֵלֹהֵי כָּל יוֹם, נִזְכָּה לְפִתּוֹחַ אֶת הַשְּׁעָרִים לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב שְׁיִבּוֹא וַיִּבְשְׂרֵנוּ, וְתִכְרַף יָבּוֹא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וַיִּגְאַלְנוּ, בְּרַחֲמִים בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹמְכָה וּלְסַעֲדָה לְפִתּוֹחַ אֶת הַשְּׁעָרִים לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא וּלְבִשׂוֹר הַגְּאוּלָּה כְּהַבְטַחַת הָרַעֲיָא מְהֵימְנָא "בְּדָא יִפְקוּן מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי".

תְּפִלָּה לְרִפּוּאוֹת וַיִּשׁוּעוֹת

הַרְיֵנִי מִקָּבֶל עָלַי, מִצְּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעַף כְּמוֹד":
וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשֵׁי וּמְאֹדֵי,
וְהַרְיֵנִי מִזְמֵן אֶת פִּי לְלַמּוֹד בְּסִפֵּר הַזּוֹהָר הַקְּדוֹשׁ לְזִכּוֹת...
פְּלוּגֵי בְּן פְּלוּגֵי [פב"פ], [וְכָאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ]: [לְרִפּוּאוֹת...],
[יִשׁוּעוֹת...], [לְבָנִים...], [לְפָרְנִסָּה...], [לְזוּג...], [לְעֵלוּי
נִשְׁמַת...], [לְשִׁלוֹם בַּיִת...], הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ
וַיִּרְפְּאוּהוּ בְּרִפּוּאוֹת הַנְּפֶשׁ וּרְפּוּאוֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וּשְׁס"ה
גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל, וַיַּאֲרִיךְ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו
בְּנַעֲיָמִים, [וַיִּזְשִׁיעֵהוּ בְּמַהֲרָה בְּדַבַּר יִשׁוּעָה וּרְחֻמִּים...]
אָמֵן סְלַח.

תְּפִילָּה קְצָרָה לְאוֹמְרֵה קֹדֶם הַלְיָמוֹד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיה וְכוּ'. עַל יְדֵי
הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוֹי שְׂכִינְת עוֹיְזֵנוּ אִם הַבְּנִים
שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמֵי בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנָאִים וְהַצְּדִיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאִי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּוֹד הַמְּלִךְ
ע"ה (תהילים ס"אד'-ה) כִּי הָיִיתָ מַחֲסֶה לִּי מִגְּדֹל עֵז מִפְּנֵי
אוֹיְבֵי. אֲגוֹרָה בְּאַהֲלֶךְ עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ
סְלָה. וְאַזְכֶּה שְׁבִלֵימוֹדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׂפַתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת
בְּקִבְרֵי, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רִצּוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזּוֹהַר,
יִפְקוּז יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ
כְּעֶלְךָ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ, וְיִהְיֶה
נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ (תהלים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')

תְּפִלָּה קוֹדֵם לְמוֹד הַזֶּהר

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אָבֵה־רַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
בְּקִדְהָ וּבְהַשְׁתַּחֲוֶיְהָ, שְׁקַרְבָּתָנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ עֲבוֹדַת
הַקֹּדֶשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ,
מָה תִּינֵנוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל כֵּן אֲנַחְנוּ
מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, שְׁתַּמְחֹל, וְתַסְּלַח, לְכָל
חַטֹּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ, וְאֵל יְהִי עוֹזְנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ
לְבִינֶיךָ.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן
לְבַבֵּנוּ לִירְאָתְךָ וְאַהֲבָתְךָ, וְתִקְשִׁיב אֲזַנֶּיךָ לְדַבְרֵינוּ
אֱלֹהִים, וְתַפְתַּח לְבַבֵּנוּ הָעָרַל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ, וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ
זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֹאצִּיל עֲלֵינוּ
אוֹר מְקוֹר נְשֻׁמָּתָנוּ בְּכָל בְּחִינַתֵּינוּ, וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְבָרֶיךָ אֱלֹהִים בְּעוֹלָם.
וּזְכוּתָם, וּזְכוּת אֲבוֹתָם, וּזְכוּת תּוֹרָתָם, וְתַמִּימוּתָם,
וְקִדְשָׁתָם, יַעֲמוֹד לָנוּ לְבַל נִכְשַׁל בְּדַבְרֵים אֵלֶּיךָ. וּבְזְכוּתָם
תֹּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שְׁאָנוּ לוֹמְדִים. כְּמֵאֵמֶר נְעִים זְמִירוֹת
יִשְׂרָאֵל "גַּל עֵינַי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ". יְהִי לְרְצוֹן
אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. כִּי יְיָ יִתֵּן חֲכָמָה
מִפִּי וְדַעַת וְתְבוּנָה:

(מְבִלָּה מִהָאָרִיז"ל)

פְּתִיחַת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא

כְּתַב הַרְמ"ק: טוֹב לוֹמַר תְּפִלַּת פְּתַח אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב הַנּוֹפֶרֶת בְּרִישׁ סֵפֶר תִּיקוּנֵי הַזּוֹהַר (סדור רבני שבתאי מְרֵאשְׁקוֹב). וּפְתַח הַחֵיד"א, אֲשֶׁר קִבְּלוּ רַבָּנָן קַדִּישֵׁי, שֶׁהִיא מְסֻלָּת לְקִבְּלַת הַתְּפִלָּה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). וְהֵרִי"ח הַטוֹב כְּתַב, שֶׁבְּאַמִּידָתָהּ מְסוּגָל לְבְרוּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה (בא"ח, פ' בְּהַר סוף הַהֲקֵדְמָה).

וְיִהי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה. (ב' פְּעָמִים)

פְּתַח	אֱלֹהֵינוּ	הַנְּבִיא	זְכוּר	לְטוֹב
פְּתַח	אֱלֹהֵינוּ	הַנְּבִיא	זְכוּר	לְטוֹב
וְאָמַר ^[א] :	רְבוֹן	עָלְמִין	דְּאַנְתָּ ^[ב]	הוּא
וְאָמַר.	רְבוֹן	הָעוֹלָמִים	שְׂאֲתָהּ	הוּא

חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבֹן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל אַחַד לְבַד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמְּסֻפְּרִים. אַתָּה הוּא עֲלִיוֹן מַעַל

א. כְּתַב ה"פְּסָא מְלֻךְ": "זֹאת הַתְּפִלָּה בְּכַרוּשָׁה, אַרוּכָה מְאֹרְץ מִדָּה". ב. הַנָּה 'רְבוֹן' בְּגִימְטְרִיא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הַמְּאִירִים בְּעוֹלָמוֹת אַבִּי"ע (אַצִּילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה) עִם שֵׁם הוֹי"ה שְׁכוּלָלִים וּמְחַבְּרִים, גִּימְטְרִיא 258 - וְעַל זֶה אָמַר אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב דְּאַנְתָּ הַכּוֹלֵל כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמְחַיָּה אֶת כּוֹלָם, וְלָכֵן פְּתַח בְּלִשׁוֹן

כָּל עֲלֵאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין,
 כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נְעֵלָם מֵעַל כָּל נְעֵלָמִים.

לֵית מַחְשְׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ לְהַשִּׁיגָה כְּלָל.
 וְאִין מַחְשְׁבָה אוֹ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשִּׁיגָה כְּלָל.

אַנְתָּהּ הוּא דְאֶפְקֵת עֵשֶׁר תְּקוּנִין,
 אַתָּה הוּא שְׁהוּצֵאת וְגַלִּית עֵשֶׁר תְּקוּנִים,

וְקָרִינֵן לְהוּז עֵשֶׁר סְפִירוֹן, לְאֶנְהֵגָא
 וְקוֹרְאִים לְהֵם עֵשֶׁר סְפִירוֹת, לְהֵנְהִיג

בְּהוּז עֲלֵמִין סְתִימִין דְּלֵא אֶתְגַּלִּין,
 בְּהֵם עוֹלְמוֹת סְתוּמִים שְׁאִינֵם נְגִלִים

'רבון' להורות ענין זה (שבחי התיקונים בשם בני יששכר, מאמרי השבתות מאמר ח אות יא).
 ג. הנה ה' שוכן בעשרה כחות רוחניים אשר הוציא מתוכו, אשר הוא שוכן בהם כְּנִשְׁמָה הַשׁוֹכֵנֶת בְּגוּף (לשם שבו ואחלמה). ועמם הוא מנהיג את העולם, שְׂכֵמוֹ שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּכַדִּי לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה, כְּגוֹן כְּתִיבָה וְכוּ', צְרִיכָה אֶת הַגּוּף, כֵּן בְּחַר ה' לַעֲשׂוֹת אֶת מְלָאכְתּוֹ עַל יְדֵי ' כַּחֲזוֹת הָאֱלוֹ, אֲשֶׁר הִפָּה ה' סְפִירוֹת אֲשֶׁר עִמָּם ה' מְנַהֵג אֶת הָעוֹלָם (באר לחי רואי). וְזֶה מִוֵּה שְׁאֵמֵר אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַתָּה הוּא שְׁהוּצֵאת עֵשֶׁר תְּקוּנִים שֶׁהֵם הָעֵשֶׁר סְפִירוֹת, בְּכַדִּי לְהֵנְהִיג עִמָּם אֶת הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְאֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבְכַחֲזוֹת אֱלוֹ אַתָּה נִסְתַּר מִבְּנֵי אָדָם, מִשׁוּם שְׁאֵתָה מְשִׁפֵּעַ רַק עַל יְדֵי הַסְּפִירוֹת. - וְהוֹסִיף וְאָמַר לְה', אַתָּה הוּא שְׁמִיחַד אֶת כָּל הַכַּחֲזוֹת שֶׁל הַסְּפִירוֹת, שֶׁהֵנָּה יֵשׁ כַּחֲזוֹת דִּין וְיֵשׁ כַּחֲזוֹת חֶסֶד, וְה' הוּא מְחַבֵּר בֵּינֵיהֶם, בְּכַדִּי לְמַתֵּק אֶת הַדִּין בְּחֶסֶד, וּכְשֶׁהֵם מְמוּתְקִים נִקְרְאִים כּוֹחֹת הַרְחָמִים, וּמִשׁוּם שְׁאֵתָה כְּנִשְׁמָה בְּתוֹךְ הַכַּחֲזוֹת הָאֱלוֹ, כְּנִשְׁמָה לְגוּף, לְכֵן מִי שְׁמִפְרִיד בֵּין כַּחֲזוֹת הַדִּין לְכַחֲזוֹת הַחֶסֶד, בְּכַדִּי אֲשֶׁר הוּא חוּטָא לְפָנָי ה', וּמְעוֹרָר

וְעֹלָמִין דְּאַתְנַגְלִין. וּבְהוֹן אֶתְכִסִּיאת
ועולמות הנגלים. ובהם אתה מתכסה

מִבְּנֵי נִשְׂאָ, וְאַתָּה הוּא דְקִישִׁיר לֹון
מבני אדם, ואתה הוא שקושר אותם

וּמִיַּחַד לֹון. וּבְנִין דְּאַתָּה מְלַגְאוּ –
ומיוחד אותם. ומבני שאתה מלבנאים –

כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד מִחֲבָרִיהּ
כל מי שמבדיל ומפריד אחד מחברו,

מֵאַלִּין עֵשֶׂר [סְפִירָן], אֶתְחַשֵּׁב לֵיהּ
מאלו עשר [ספירות], נחשב לו

כְּאַלוּ אֶפְרַיִשׁ בְּרַחֵם. וְאַלִּין עֵשֶׂר
כאלו הוא מפריד ברחמים. ואלו עשר

את כוח הדין, הרי הוא כביכול מפריד את הקדוש ברוך הוא בעצמו, אשר שוכן בכחות האלו כנשמה בגוף (באר לחי רואי). ד. אור אין סוף ברוך הוא. ה. כי על ידי העוונות מפסיק השפע למעלה, וכמו שכתוב "וַנִּרְגַן מִפְּרִיד אֱלֹוִי", שרצונו יתברך להטיב לברואיו לעולם, ובעוונות מונע כביכול את הרצון מלהטיב, וכמו שכתוב "וּבִשְׁפִיעֵיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם", ועל פן הארת העולמות באחריותו של היהודי. ו. הנה מדת החכמה, החסד והנצח, הקמה משפיעים חסד בעולם. ומדות הבינה גבורה והוד, הקמה משפיעים דין ומענישים את החוטאים. ומדות הכתר תפארת יסוד ומלכות, הקמה משפיעים רחמים, כלומר לא רק דין ולא רק חסד, שאם ה' ישפיע רק חסד, ברב טובה חוטאים, ואם ישפיע רק דין, ברב קשי פורקים על, ולכן ה' משפיע בדרך כלל רק רחמים

סְפִירָן אֲנוּן אֲזַלִּין בְּסִדְרָן, חַד אַרְוִיךְ
סְפִירוֹת, הֵם הַחֲלָכִים, בְּסִדְרָם, אַחַד אַרְוִיךְ,

וְחַד קִצֵּר וְחַד בֵּינוּנִיּוֹ. וְאַנְתָּה הוּא
וְאֶחָד קִצֵּר, וְאֶחָד בֵּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא

דְּאַנְהִיג לֹזֵן, וְלִית מָאן דְּאַנְהִיג לָהּ,
שְׂמַנְהִיג לָהֶם. וְאִין מִי שְׂמַנְהִיג לָהּ,

לֹא לְעֵלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל
לֹא מִלְּמַעְלָה וְלֹא מִלְּמַטָּה וְלֹא מִכָּל

סְטֵרָא. לְבוּשֵׁיין תְּקַנְתָּ לֹזֵן דְּמַנְיָהוּ
צִד שֶׁהוּא. לְבוּשִׁים תְּקַנְתָּ לָהֶם, שְׂמֵהֶם

פְּרַחִין נְשַׁמְתִּין לְבְנֵי נְשָׂא. וְכַמָּה
פְּרֻחִים נְשַׁמֹּת לְבָנֵי אָדָם, וְכַמָּה

גּוֹפִין תְּקַנְתָּ לֹזֵן, דְּאַתְקַרִּיאוּ גּוֹפִין
גּוֹפִים תְּקַנְתָּ לָהֶם, שְׁנַקְרָאוּ גּוֹפִים

(הג'ר"א). ז. פְּלוּמֵר קוּ יְמִין אַרְוִיךְ קוּ שְׂמַאל קִצֵּר וְקוּ אֶמְצַע בֵּינוּנִי. ח. דְּהֵינּוּ לְפָנִימִיּוֹת הִי סְפִירוֹת (הג'ר"א) - לְבוּשׁ רִוְחָנִי הַכֹּנֶת לְעֵשֶׂר כַּחוֹת הָאֵלוּ שְׁעָמָם אַתָּה מְנַהֵג אֶת הָעוֹלָם, וְהַלְבוּשׁ שֶׁל הַכַּחוֹת הָאֵלוּ, הֵן הַנְּשַׁמֹּת שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, וְעַל זֶה אָמְרוּ חַז"ל שֶׁהָאֲבוֹת הֵם הַמְּרַכְּבֵה, לְמִשְׁלַל אַבְרָהָם הֵיךְ מְרַכְּבֵה לְסְפִירַת הַחֲסֵד, וְלָכֵן הוּא תְּמִיד הֵיךְ מְאַרַח אֲוֵרָחִים, וְיִצְחָק הֵיךְ מְרַכְּבֵה לְמִידַת הַגְּבוּרָה, וְלָכֵן מְסַר עֲצָמוֹ לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת ה' וְכו'. אֶמְנָם עֵקֶר נְשַׁמַּת הָאָדָם הִיא בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן כְּמוֹבָא בְּנֶפֶשׁ הַחַיִּים בְּשֵׁם הַגְּר"א, וְלָכֵן לְנִשְׁמָה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן גַּם יֵשׁ גּוֹף

לְגַבִּי לְבוּשֵׁינִי דְּמַכְסִּינִי עַל־יְהוֹן.
 כְּלָפִי הַלְבוּשִׁים שְׂמֻכְסִים עֲלֵיהֶם,

וְאֶת־קְרִיאֹתַי^ט בְּתַקוּנָא דָא: חֶסֶד^י –
 וְנִקְרָאִים בְּתַקוּן הַזֶּה. הַחֶסֶד

דְּרוּעָא יְמִינָא. גְבוּרָא דְּרוּעָא
 זְרוּעַ יְמִין. גְבוּרָה זְרוּעַ

רוחני, ומשום שיש י' ספירות, יש י' סוגי נשמות אשר הספירות מתלבשות בהם, כן יש סוגי גופים רוחניים, לנשמות אשר בעולם העליון. ט. ונקראים הגופים שהם חיצוניות הספירות, בתקון זה (הגר"א). י. מדת החסד: עמה ה' משפיע חסד, והיא כנגד יד ימין, ובה אדם מטיב ביד ימינו לאחרים, מדת הגבורה: עמה ה' מעניש את הרשעים, ומכח מדת הגבורה מתגבר על יצרו הרע, והיא כנגד יד שמאל, ולכן מניחים את התפלין של יד, על יד שמאל, בכדי להכניע את כוח היצר הרע. מדת התפארת: עמה ה' מנהיג ומפאר את העולם, והיא רומזת לגוף האדם, אשר הוא מרפז הכל שבו הלב הראה וכו', והוא רמז ליעקב אבינו ע"ה שמדתו "ויעקב איש תם יושב אהלים" (בראשית כ"ה, כ"ז), והוא לפיכך התורה שהוא מרפז העולם ועיקר הבריאה כמו שכתוב (יזמיהו ל"ג, כ"ה) "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי", זוהי ברית התורה. ולכן מי שהוא מפאר את ה' ומרבה בלמוד התורה לשמה בכל חלקי הפרד"ס, הרי הוא זוכה להיות מרפבה למדה הזאת. מדות הנצח וההוד: אשר עמם משלח מלאכים אשר יעשו את שליחותו, ומשם יניקת הנביאים הנקראים מנהיגי הדור, ורומזים לשתי רגליו של האדם, הנצח כנגד רגל ימין וההוד כנגד רגל שמאל, אם ילך בדרך הטובה, לא תבוא עליו צרה. מדת היסוד: בה ה' מתקשר עם עמו ישראל, באות ברית קודש, ומתיחד בנו שאנו עמו השומרים לו אמונים, והוא החותם וממנו השפע והברכה. מדת המלכות: אשר על ידה ה' מגלה את מלכותו בעולם, והיא בחינת הפה, שעל ידי שאדם משבח את ה', ולומד את התורה מתגלה מלכות ה', ותורה שבכתב אחוז בתפארת ותורה שבעל פה במלכות, על

שְׂמַאלָא. תְּפַאֲרַת - גּוּפָא. נְצַח וְהוּד
 שְׂמַאלָא. תְּפַאֲרַת. גּוּפָא. נְצַח. וְהוּד.
 שְׂמַאלָא. תְּפַאֲרַת. גּוּפָא. נְצַח. וְהוּד.

- תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוּד - סִיּוּמָא דְגּוּפָא,
 כְּנַגְדֵי שְׁנֵי רַגְלִים. יְסוּד - שְׁלִימוֹת. הַגּוּף,
 כְּנַגְדֵי שְׁנֵי רַגְלִים. יְסוּד - שְׁלִימוֹת. הַגּוּף,

אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ. מַלְכוּת - פְּהַ תּוֹרָה
 וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ. מַלְכוּת - נְקֻרָא תְּפָה, תּוֹרָה
 וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ. מַלְכוּת - נְקֻרָא תְּפָה, תּוֹרָה

שְׁבַעַל פְּהַ קְרִינָן לָהּ. חֲכָמָה נִיא -
 שְׁבַעַל פְּהַ קְרִינָן לָהּ. חֲכָמָה נִיא -
 שְׁבַעַל פְּהַ קְרִינָן לָהּ. חֲכָמָה נִיא -

מוֹחָא, אִיהִי מַחְשְׁבָה מְלָגָאוּ. בִּינָה -
 הִיא הַמַּחְ, הִיא הַמַּחְשְׁבָה מְלָגָאוּ. בִּינָה -
 הִיא הַמַּחְ, הִיא הַמַּחְשְׁבָה מְלָגָאוּ. בִּינָה -

לְבָא, וּבָה הֵלֵב מִבִּין. וְעַל אֱלִין תְּרִין
 הִיא הֵלֵב, וּבָה הֵלֵב מִבִּין, וְעַל אֱלִין תְּרִין
 הִיא הֵלֵב, וּבָה הֵלֵב מִבִּין, וְעַל אֱלִין תְּרִין

בְּתִיב: "הַנְּסִתְרוֹת" לִיהוּה
 נְאָמַר, הַנְּסִתְרוֹת לִיהוּה
 נְאָמַר, הַנְּסִתְרוֹת לִיהוּה

כֵּן הַמְּחַבֵּר בְּלִמּוּדוֹ תּוֹרָה שְׁבַעַל פְּהַ מְקַשֵּׁר יְסוּד וּמַלְכוּת וְהוּא
 תִּיקוֹן הַבְּרִית, וְהַקְּב"ה בְּרָא אֶת הָאָדָם כְּנַגְדֵי סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת וּבְמַעֲשָׂיו מִתְקַן
 הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים (בְּעַל שֵׁם טוֹב). יֵא. מִדַּת הַחֲכָמָה: הִיא בְּמוֹחוֹ שֶׁל אָדָם.
 וְהִיא הַמְּדָה הַשְּׁנֵינִי שֶׁל ה' אֲשֶׁר הִיא מִדַּת הַחֲכָמָה, שְׁעִמָּה הוּא יְסוּד אֶת בְּרִיאַת
 הָעוֹלָם (רַמְח"ל). מִדַּת הַבִּינָה: הִיא כְּנַגְדֵי הֵלֵב, רַחֲמָנָא לִיבָא בְּעִי. וְהִיא הַמְּדָה
 הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל ה', שְׁעִמָּה הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם בְּבִינָה, הַחֲכָמָה הִיא הַבְּנָה כְּלִלִית,
 הַבִּינָה הִיא הַבְּנָה פְּרָטִית, וּכְמוֹ שֶׁפָּרְשׁוּ חַז"ל 'וּנְבוּנִים' הַמְּבִינִים דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר

אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ} . כְּתָר ^{כְּתָר} עֲלֵינוּ ^{עֲלֵינוּ} - אֵיחֻ כְּתָר ^{כְּתָר}
 אֱלֹהֵינוּ .

מַלְכוּת. ^{מַלְכוּת} וְעֵלָה ^{וְעֵלָה} אֶתְמַר: ^{אֶתְמַר} מִגִּיד ^{מִגִּיד}
 מַלְכוּת,

מֵרֵאשִׁית ^{מֵרֵאשִׁית} אַחֲרֵית. ^{אַחֲרֵית} וְאֵיחֻ ^{וְאֵיחֻ} קַרְקַפְתָּא ^{קַרְקַפְתָּא}
 מֵרֵאשִׁית ,

דְּתַפִּילֵי. ^{דְּתַפִּילֵי} מִלְּגַא ^{מִלְּגַא} אֵיחֻ ^{אֵיחֻ} אוֹת ^{אוֹת} יו"ד ^{יו"ד}
 תַּפְּלִין ,

וְאוֹת הֵ"א ^{וְאוֹת הֵ"א} וְאוֹת וָא"ו ^{וְאוֹת וָא"ו} | וְאוֹת הֵ"א ^{וְאוֹת הֵ"א} ,
 אוֹת הֵ"א , אוֹת וָא"ו , אוֹת הֵ"א ,

דְּאֵיחֻ ^{דְּאֵיחֻ} אַרְח ^{אַרְח} אֶצִּילוֹת. ^{אֶצִּילוֹת} וְאֵיחֻ ^{וְאֵיחֻ} שְׁקִינֻ ^{שְׁקִינֻ}
 שְׁהוּא , דְּרָךְ , וְהוּא , מִשְׁקָה

(רמח"ל). מִזְדַּת הַכְּתָר: הִיא הַמְּנִידָה הַרְאשׁוֹנָה שֶׁל ה', אֲשֶׁר הִיא רְצוֹן ה' (רמח"ל), וְהִיא נִקְרָאת כְּתָר מַלְכוּת מִשּׁוּם שֶׁסּוּף מַעֲשֵׂה בְּמַחְשְׁבָה תַּחֲלָה, כְּלוּמַר שֶׁהַמְּלָכוּת שֶׁהִיא הַמְּנִידָה הָאַחֲרוֹנָה, הִיא מְכַל מְקוֹם כְּלוּלָה בְּמִדְּה הַרְאשׁוֹנָה, מִשּׁוּם שֶׁכָּל רְצוֹנוֹ שֶׁל ה' לְבְרָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, הוּא רַק בְּכַדִּי לְגַלוֹת אֶת מַלְכוּתוֹ (זוהר). וְזֶה כֹּה שְׂאֵמַר "מִגִּיד מֵרֵאשִׁית אַחֲרֵית", הַכְּתָר הוּא רֵאשִׁית וְהַמְּלָכוּת אַחֲרֵית, הַסּוּף נַעוּץ בְּרֵאשׁ וְהַרְאשׁ נִכְלָל וְנִתְגַּלָּה בְּסוּף בְּמַלְכוּת. יב. עַל דְּרָךְ בְּאוֹר הַגֵּר"א. יג. עַד כָּאן מִדְּבַר מֵהַלְבוּשׁ הַחִיצוֹנִי, וּמִכָּאן מְבַאֵר עֵינָן הַנְּשֻׁמָּה הַפְּנִימִית. יד. גִּימְטְרִיא "אָדָם" וְהוּא שֵׁם מ"ה.

דְּאֵילָנָא בְּדְרוּעוּי וְעַנְפוּי, כְּמִיא
 אֶת הָאֵילָן בְּזְרוּעוֹתָיו וְעַנְפוּי, כְּמִים
 דְּאֵשְׁקֵי לְאֵילָנָא וְאֵת־רַבִּי בְּהֵוֵא
 שְׁמֵשְׁקִים אֶת הָאֵילָן, וּמְתַרְבֵּה וּמְתַגְדֵּל בְּאוֹתוֹ
 שְׁקִיוֹ: הַהֲשַׁקָּא.

רְבוּז עֲלָמִין, אַנְתָּה הוּא עֲלֵת הָעֵלוֹת
 רְבוּז הָעוֹלָם, אַתָּה הוּא עֲלִיוֹן עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים,
 וְסַבְתָּ הַסְּבוּת, דְּאֵשְׁקֵי לְאֵילָנָא
 וְסַבְתָּ כָּל הַסְּבוּת, וְאַתָּה מְשַׁקֵּה אֶת הַסְּפִירוֹת שְׁנִקְרְאִים אֵילָן,
 בְּהֵוֵא נְבִיעוּ-וּמִין. וְהֵוֵא נְבִיעוּ אֵיהוּ
 בְּנִבְיַעַת הַמְּעִין, וְאוֹתוֹ אֹר הַמְּעִין הוּא
 כְּנִשְׁמַתָּא לְגוּפָא, דְּאֵיהוּ חַיִּים
 כְּנִשְׁמָה לְגוּף, שְׁהוּא חַיִּים
 לְגוּפָא, וּבְךָ לִית דְּמִיּוֹן וְלִית
 לְגוּף. וּבְךָ אֵין דְּמִיּוֹן, וְאֵין

טו. זְהוּ הָאוֹר הַפְּנִימִי הַמְּשַׁתְּלֵשֵׁל מֵאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הַמְּחַיֶּה אֶת הַסְּפִירוֹת.

דִּיּוֹקְנָא [טז] מְכַל מַה דְּלִגְנָאוּ וְלִבְרַ.

דְּמוֹת מְכַל הַסְּפִירוֹת וְהַנְּבֻרָאִים הַפְּנִימִיִּים וְהַחִיצוֹנִיִּים.

וּבְרֵאתָ [יז] שְׁמִיָּא וְאַרְעָא, וְאַפְקַת

וּבְרֵאתָ שְׁמַיִם וְאַרְץ. וְהוֹצֵאתָ

מִנְהוּן [יח] שְׁמֵשׁא וְסִיְהָרָא וְכוֹכְבֵיָא

מֵהֶם שְׁמֶשׁ, וְיָרַח, וְכוֹכְבִּים

וּמִזְלֵי, וּבְאַרְעָא וְאֵילָנִין, וְדִשְׁאִין,

וּמִזְלוֹת. וּבְאַרְץ בְּרֵאתָ אֵילָנוֹת וְדִשְׁאִים,

וְגִנְתָּא דְעֵדֵן, וְעֵשְׁבִיִן, וְחֵיּוֹן וְעוֹפִין

וְגו' עֵדֵן, וְעֵשְׁבִים, וְחַיּוֹת, וְעוֹפוֹת

וְנוֹנִין, וּבְעִירֵין, וּבְנֵי נְשָׂא.

וְדָגִים, וּבְהֵמוֹת, וּבְנֵי אָדָם.

טז. גם לא רוחנית כמו שכתוב (ישעיה מ, י"ח) "וְאֵל מִי תִדְמִיוֹן אֵל וְכֵּן דְּמוֹת תַּעֲרֹכוּ לוֹ", (ובפסוק כ"ה שם) "וְאֵל מִי תִדְמִיוֹנִי וְאֶשְׁוֶה יֹאמֵר קְדוֹשׁ". יז. כלומר שהם תולדות שמים וארץ, שנבראו אחר בריאת השמים והארץ, כלומר שעל ידי כך יראו את גדולתו יתברך, וילמדו מהם את הדרך הנכונה, כגון מנמלה יש לנו ללמוד שלא להתעצל, משום שהיא ברעה חרוצה מאד פמובא בגמרא בחלין, ועוד, ובכללות נקרא שמים וארץ. "כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁם וְלִכְבוֹדֵי בְּרֵאתֵינוּ יִצְרֵתֵינוּ אֵף עֲשִׂיתֵינוּ" (ישעיה מג, ז). יח. נראה לי, אלו עשבים ששורשים בגן עדן ומסוגלים לרפואת האדם (בדי ערבות).

לְאַשְׁתְּמוּדָעָא בְּהוּן עֲלָאִין, וְאִידָּ
 לְהַכִּיר וּלְהוֹדִיעַ בָּהֶם, עֲלִיוֹנִים, וְאִידָּ

יִתְנַהְגּוּן בְּהוּן עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְאִידָּ
 יִתְנַהְגּוּ בָּהֶם, עֲלִיוֹנִים, וְתַתְּוֹנִים, וְאִידָּ

אַשְׁתְּמוּדָעָאן עֲלָאִי וְתַתְּאִי, וְלִית
 נְפָרִים וְנוֹדָעִים, עֲלִיוֹנִים, וְתַתְּוֹנִים, וְאִין מִי

דִּידָּע בְּךָ כְּלָל. וְבַר מְנָה, לִית יְחוּדָּא
 שִׁידָּע וּמְשִׁיג בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא כְּלָל. וּבִלְעֲדֵי אֹרֹו יִתְבְּרָךְ, אִין יְחוּד

בְּעֲלָאִי וְתַתְּאִי^{יט}. וְאַנְתָּ אַשְׁתְּמוּדָּע
 בְּעֲלִיוֹנִים, וְתַתְּוֹנִים, וְאַתָּה, נְפָר וְנוֹדָּע

אֲדוּן עַל כְּלָא. וְכָל סְפִירָן כָּל חַד –
 אֲדוּן, עַל, כְּלָם, וְלְכָל, סְפִירָה, לְכָל, אֶחָד

אִית לִיה שֵׁם יְדִיעָא, וּבְחוּן
 יֵשׁ, שֵׁם, יְדוּעַ, וּבְשִׁמוֹת

אַתְקַרִּיאָו מִלְּאַבְיָא^כ. וְאַנְתָּ לִית לָךְ
 הַסְפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלֹאכִים. וְאַתָּה, אִין, לָךְ

יט. עפ"י פסא מְלָךְ. וְיֵשׁ גּוֹרְסִים 'יְחִידָּאִי', וְכּוֹנְנָתָם שְׁהוּא יִתְבְּרָךְ יְחִיד בְּכָל
 הַעוֹלָמוֹת. כ. אֲשֶׁר הֵם שְׁלִיחִים וּמְמַנִּים שֶׁל פְּעֻלַת הַסְפִירוֹת (פסא מְלָךְ).

שֵׁם יְדִיעָא, דְּאַנְתָּהּ הוּא מְמַלָּא כָּל
שֵׁם, דְּדוּעָ, שְׂאַתָּה הוּא מְמַלָּא וּמְחִיָּה אֶת כָּל

שְׂמַתָּהוּ [כ"א], וְאַנְתָּהּ הוּא שְׂלִימוּ דְכָלְהוּ.
הַסְפִירוֹת הַנְּקֻרָאִים בְּשִׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְשָׁלִים וּמְמַלָּא אֶת כּוֹלָם

וְכַד אַנְתָּהּ תַּסְתַּלֵּק מִנְהוּן, אֲשַׁתְּאֲרוּ
וְכַאֲשֶׁר אַתָּה מִסִּיר אֶת הַשְּׂפָעֶתְךָ מֵהֶם, יִשְׂאֲרוּ

כָּלְהוּ שְׂמַתָּהוּ כְּגוֹפָא בְּלֵא נְשַׁמְתָּא.
כָּל הַשְּׂמוֹת כְּגוֹף בְּלֵי בְּשַׁמָּה.

אַנְתָּהּ [כ"ב] הוּא חֲכִים וְלֵא בְּחֻכְמָה
אַתָּה הוּא חֲכָם וְלֵא עַל יְדֵי הַחֻכְמָה

יְדִיעָא. אַנְתָּהּ הוּא מִבִּין וְלֵא בְּבִינָה
הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אַתָּה הוּא מִבִּין וְלֵא עַל יְדֵי הַבִּינָה

כ"א. כִּי הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הוּא הַנְּשַׁמָּה הַמְּחִיָּה אֶת כּוֹלָם וְאִין לָהֶם כּוֹחַ
מְעַצְמוֹם כָּלְל. **כ"ב.** כִּי כָּל הַנְּאָצְלִים יֵשׁ לָהֶם חֻכְמָה מִכּוֹחַ חֻכְמָה עַלְיוֹנָה הַיְדוּעָה,
וְכֵן מִהַבִּינָה הַיְדוּעָה, אֲבָל הוּא יְתִבְרֵךְ שְׁמוֹ, הוּא מְקוֹר הַחֻכְמָה וְהוּא מְקוֹר הַבִּינָה,
הוּא מְקוֹר הַכָּל, וְאִין יְדִיעָה חוּץ מִמְּנוֹ, וְאִין חַיִּים חוּץ מִמְּנוֹ, וְהוּא מְקוֹר הַכָּל,
וְהוּא הַמְּאָצִיל הַכָּל, וְהוּא הַמְּקַצֵּי הַכָּל, וְהַכָּל צְרִיכִים לוֹ, וְהוּא אֵינוֹ צְרִיךְ לָהֶם,
וְלֵא לְשׁוֹם אֶחָד מֵהֶם, כִּי לֹא יֵשׁ קוֹדָם מִמְּנוֹ שְׂיִהִיָּה צְרִיךְ אֵלָיו, וְכֵן שְׂהַאָצִיל
וְנִבְרָא וְנִצְרָ וְנִעְשָׂה, אִין כּוֹחַ בְּפָה לְאוּמְרוֹ, וְאִין כּוֹחַ בְּאֶזְן לְשׁוֹמְעוֹ, וְאִין כּוֹחַ בְּלֵב
הַאָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַכִּיר הַעֲנֵנָן עַל בּוֹרְיוֹ, וְעַל הַכָּל יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵיהּ רַבָּא בְּרוּךְ
הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ (פְּסָא אֱלֹהֵינוּ לְרַבֵּי אֱלֹהֵינוּ מֵאֲנִי ז' ע').

יְדִיעָא. לִית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא [כג], אֱלֵא

הַיְדוּעָה בַּסְפִּירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וְיְדוּעַ, אֱלֵא

לְאִשְׁתְּמוּדְעָא תּוּקְפָךְ וְחִילְךָ לְבַנֵּי

הַנְּהַגְתָּךְ לְהוֹדִיעַנּוּ תְקִפָּךְ וְחִזְקָךְ לְבַנֵּי

נְשָא [כד]. וְלֹאֲחֻזָּא לֹון אֵיד אֲתַנְהַג

אָדָם. וְלֹהֲרָאוֹת לְהֵם אֵיד מִתְנַהַג

עֲלֵמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְאֵינּוֹן צְדָק

הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שְׁהֵם צְדָק

וּמְשַׁפֵּט, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי

וּמְשַׁפֵּט כְּפִי מְעֵשִׂי בְּנֵי

נְשָא [כה]. דִּין [כו] אֵיהוּ גְבוּרָה. מְשַׁפֵּט -

אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מְשַׁפֵּט הוּא

כג. כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ בַּמִּדְרָא (וַיֵּצֵא ס"ח ט'), מִפְּנֵי מַה מְכַנְּיִם שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ (בְּאֵר לְחֵי רוּאֵי).
 כד. שְׁכַל יְדִיעַתְנוּ הִיא עַל יְדֵי הַסְפִּירוֹת, שֶׁבֵּהֶם נוֹדַע הַתְּקִיף וְהַחֲזֵק וְהַנְּהַגְתָּ לְבַנֵּי אָדָם. - שְׁכַל עֲנִין שֶׁבְּרָא אֱלוֹקִים הָעֵשֶׂר סְפִירוֹת, הַכֹּל לְכַבּוֹדוֹ בְּרָא, לִידַע וְלִהְיוֹדִיעַ אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל מִתְנַהַג עַל פִּי הַסְפִּירוֹת, הֵן לְדִין וְהֵן לְרַחֲמִים, רַק כְּפִי עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי נְשָא שְׁכַפִּי הַמְּדָה שֶׁהָאָדָם מוֹדַד, בֵּה מוֹדְדִין לוֹ, שֵׁישׁ עַל הַכֹּל מְדָה יְדוּעָה, הֵן לְהַעֲנִישׁ לְעוֹבְרֵי רְצוֹנוֹ, וְהֵן לְשֵׁלֵם שְׂכָר לְעוֹשֵׂי רְצוֹנוֹ. (בְּאֵר לְחֵי רוּאֵי). כה. כְּדִי שֶׁתִּרְאֶה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ עֲלֵיהֶם. כו. מִכָּאֵן וְאֵילָךְ מְפָרֵשׁ אֵיד הַשִּׁ"ת מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהוֹ' מִדּוֹת חַג"ת נְהִי"ם לְהַנְּהִיג עוֹלָמוֹ אִם לְחֶסֶד וְאִם לְדִין (בְּאֵר לְחֵי רוּאֵי). - אִם הָאָדָם חוּטָא, ה' מְעַנֵּשׁ אוֹתוֹ עַל יְדֵי מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְאִם הָאָדָם בֵּינוּנֵי, ה' דָּן

עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא [כז]. צְדָק -
 הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. צְדָק הִיא

מְלָכוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵנֵי צְדָק [כח]
 הַמְּלָכוּת הַקְּדוֹשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צְדָק,

תְּרִין סְמֵי קְשׁוּט. הֵינן צְדָק - אוֹת
 שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֲמֵת. הֵינן צְדָק, הִיא אוֹת

בְּרִית. כֹּלָא לְאַחֲזָאָה אֵיךְ אֶתְנַהֵיג
 בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵג

עֲלֵמָא [כט]. אַבְל [ל] לֹא הָאִית לָךְ צְדָק
 הָעוֹלָם אַבְל לֹא שָׁיֵשׁ לָךְ צְדָק

אותו ברחמים, לא בחסד ולא בדין, אשר רחמים אלו המה ממודת התפארת. ואם האדם דן לכף זכות, ה' דן אותו בצדק, דהינו מלשון צדקה, על ידי השכינה שהיא אם ישראל והיא נקראת פְּנֵסֵת יִשְׂרָאֵל, שהיא מבקשת מה' לחמול על עם ישראל. ומאזני צדק, הם מדות נצח והוד אשר משם מגיעים המלאכים, אשר המה רואים את מעשי בני האדם, ושוקלים את מעשיו לפני ה' (זוהר). וההין צדק, היא מדת היסוד שהיא כביכול הברית מילה העליון, אשר שם יש את מלאכי הרחמים, שבנצח יש את מלאכי החסד, ובהוד יש את מלאכי הדין, וכאן יש את מלאכי הרחמים (רמח"ל), שהמה פעין ג' דינים. כזו. שהיא מדת התפארת. כח. הם מדות נצח והוד, שתומכים את התפארת שנקראת אַמְתָּא, כמו מאזנים שיש בהם ימין - נצח, שמאל - הוד, והממתקם ומחברם הוא התפארת, הם הרחמים הנולדים ממיזוג הדין והחסד. כט. כל המדות המה עומדות להראות איך השני"ת מנהיג את העולם, ובכך להשפיע להם לפי מעשיהם. 5. כמו שכתוב: מפי עליון לא תצא הרעות והטוב (איכה פרק ג' לח),

יְדִיעָא דְאִיהוּ דִין, וְלֹא מְשַׁפֵּט
 הַיְדוּעַ שְׁהוּא דִין וְלֹא מְשַׁפֵּט

יְדִיעָא דְאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מְכַל אֱלִין
 הַיְדוּעַ שְׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מְכַל אֱלֹו

מְדוּת כְּלָל [א].
 הַמְדוּת כְּלָל.

הַיְהִי כְּשִׁסִּים אֱלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב אֶת שְׁבַחֵי הָאִין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל בְּמַצּוּה לְזַרְזוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי
 הַקְּדוּשׁ דְּלִיה אֶתְיָהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹדְמְנוּתָא עֵילָאָה, וְאִין זוּלְתוּ
 לְגֵאוּל הַשְּׁכִינָה וְיִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן בְּקִשׁ אֱלֵיהוּ ז"ל וְאָמַר
 קוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְגַלְהֵ רְזִי תוֹרָה. (הַדְּרַת מְלָךְ - כְּבוֹד מְלָךְ מַהֲר"ש

אֶלָּא כְּשִׁחוּטָאִים הַתְּחַתּוֹנִים, הַטוֹב לָהֶם, לְקַבֵּל עוֹנֵשׁ וּלְכַפֵּר עַל חוּבָם, וְאַחַר כֵּן
 יוֹכְלוּ לְקַבֵּל שְׁכָרָם מוֹשְׁלָם. א. אֲבָל אִין תֵּאָר מְדוּת בְּעַצְמוֹת הָאִין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, לֹא דִין וְלֹא רַחֲמִים, וְאִין לְכַנּוּת בּוּ שׁוּם מְדָה וּסְפִירָה כְּלָל. - כְּלוּמַר אֶף
 עַל פִּי שְׁאֲנוּ מְדַבְּרִים מְשֻׁמוֹת הַמְדוּת וּפְעֻלָּתָם אִין אֲנוּ אוֹמְרִים שְׁהַשְּׁמוֹת הֵם
 תֵּאָר מְעַצְמוֹת אֶלְקוּתוֹ וְתַבְרָךְ שְׁמוֹ, כִּי שְׁמוֹת שֶׁל הַמְדוּת אֵינָם כִּי אִם מְמֻדּוּת
 וְכֻלִּים שְׁמֻנְהִיג בְּהֵם אֶת הַתְּחַתּוֹנִים, (בְּאֵר לַחֵי רוּאִי). וְזֶה שְׁאָמַר וְלֹא מְכַל אֱלִין
 מְדוּת כְּלָל, רְצוֹנוֹ לוֹמַר שְׁעִילַת עַל כָּל הָעֻלוֹת לָאוּ אִית בֵּיה מְכַל אֱלִין מְדוּת
 כְּלָל (זִיו הַזוּהַר). - וְעַן סִפְר הַפְּרָדֵס מִהֲרַמ"ק (שַׁעַר עַצְמוֹת וְכֻלִּים פ"ה), שְׁפַתְב שְׁחִסַּר
 כָּאֵן סוּף הַמְאָמַר, עִם כָּל זֶה יֵצֵא לָנוּ אוֹר גְּדוֹל אֶל הַנְּרַצָּה לָנוּ בְּשַׁעַר הַזֶּה, עַכ"ל.
 וּבְדַכּוּס קוּשְׁטָא נְדַפֵּס הַגְּהָה בְּשֵׁם הַרַב מְאִיר פֶּאפִּירֶשׁ, וְז"ל: מְצַאֲתִי כְּתוּב כָּאֵן
 בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, וְז"ל, חִסַּר כָּאֵן וְשִׁיךְ לְכָאֵן מַה שְׁכַתּוּב בְּזוּהַר חֲדָשׁ (דף נה): "אִיהוּ
 אֶפִּיק כְּלָא" עַד "פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוּ" עַכ"ל. וּבְהוֹצֵאת מִתּוֹק מְדַבֵּשׁ נְמַצָּא
 בְּזוּהַר חֲדָשׁ (כְּרַךְ ב' ע' ק"ז) בְּאֶמְצַע ד"ה וְאִינּוֹן תִּלְתָּ קַטִּירִין, (עַד ע' קי"ד) סוּף ד"ה

בַּזְּמַנְךָ זֶה (ע). וְאָמַר מֵעַתָּה רְצֵה אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב
 שֶׁהִדְשֵׁב־י לֹא יִחוּשׁ עוֹד מִלְּגִלוֹת וּלְחִדּוֹשׁ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, יַעַן
 כִּי לוֹ לְבַדּוֹ נִתְּנָנוּ לוֹ הוֹדְמָנָא וּדְשׁוּתָא בְּזֵה, וְאִין זוּלְתוֹ בְּדוֹר
 לְגֵאוּל הַשְּׂכִינָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מְגֻלוֹתָא, לְכֵן אָמַר לוֹ קוּם רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְכוּ', וַעֲשֵׂה וְאֵל תֵּאָחֵר וְחִדּוֹשׁ רְזִין טְמִירִים כִּי לְךָ לְבַד
 אֶתְיָהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹדְמָנָא מִמְּרוּמִים לְחִדּוֹשׁ וּלְגִלוֹת הַסּוּדוֹת,
 וְעַל יְדֵי זֶה יִקְרַב הַגְּאוּלָּה (זִיו הַזּוֹהַר).

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְּשׁוּן מְלִיין [לב]

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְּשׁוּן סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים

עַל יְדָךְ. דְּהָא רְשׁוּתָא אֵית לָךְ

עַל יְדָךְ שְׁהֲרִי רְשׁוּת נִתְּנָה לָךְ

לְגַלְאָה רְזִין טְמִירִין עַל יְדָךְ, מַה

לְגַלְאוֹת רְזִים נְסֻתָרִים עַל יְדִיךְ, מַה

דְּלֹא אֶתְיָהִיב רְשׁוֹן לְגַלְאָה לְשׁוּם בַּר

שְׁלֵא נִתְּן רְשׁוּת לְגַלוֹת לְשׁוּם בֶּן

נִשׁ עַד כְּעֵן:

אָדָם עַד עֵתָה.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן ^[לז] פֶּתַח וְאָמַר: לֵךְ
 קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר: לֵךְ -

יְהוָה הַגְּדֹלָה ^[לח] וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת
 ה' הַנְּהַגוֹת הַגְּדוּלָה - חֶסֶד, וְהַגְּבוּרָה, וְהַתְּפָאֶרֶת,

וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם
 וְהַנִּצָּח, וְהַהוֹד. כִּי כָל - יְסוּד, בְּשָׁמַיִם

וּבְאָרֶץ ^[לח]. לֵךְ יְהוָה הַמְּמַלְכָה.
 וּבְאָרֶץ. לֵךְ ה' הַמְּמַלְכָה - מַלְכוּת.

וְהַמְּתַנְּשָׂא לְכָל לְרֵאשִׁי ^[לז]. עַל־אֵינִי
 וְהַמְּתַנְּשָׂא לְכָל לְרֵאשִׁי. עַל־אֵינִים

שְׁמַעוּ אֲנֹנִי דְּמִיכִין דְּחִבְרוֹן ^[לז] וְרַעֲיָא
 שְׁמַעוּ, אֲלוֹ יְשִׁנִּי חִבְרוֹן, וְהַרְוֵעָה

לג. נראה שהיה דרכם לומר חדושי תורה מעמד, לכן אמר קם רבי שמעון, (בגניו לרי"ח הטוב). לד. אשר המה השמות של הז' מדות מהי' מדות הנזכרות לעיל, שמנהיגות את העולם, [הגדולה - היא מדת החסד, הגבורה - היא מדת הגבורה וכו'] [הגרי"א]. לה. היסוד נקרא כל, שכולל בתוכו כל ההשפעות הטובות, לשומרי הברית, בשמים ובארץ שמקבל ההשפעות מלמעלה, כדי להשפיע למלכות הנקראת ארץ. שמים - תפארת, ארץ - מלכות, לחבר תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, שהוא תיקון הברית, כנודע. לו. והנה בפסוק זה יש יחוד שבעה ספירות הבגין, שבהם הנהגת העולם, לכך פתח בו בתחלת הדרוש שהוא לצורך ותיקון העולם, (בגניו לרי"ח הטוב). לז. אלו ד' צדיקים שהם האבות הקדושים ומשה רבינו, אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב -

מֵהִימָנָא ^[לה] אֶתְעָרוּ מִשְׁנַתְכוֹן.
הַנֶּאֱמָן, הַתְּעוֹרְרוּ מִשְׁנַתְכֶם.

"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ" – אֵלֶיךָ
"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ", הֵם

אֲנֹנִי צַדִּיקִיָּא דְאֲנֹנִי מִסְטָרָא דְהָהוּא
אלו אותם הצדיקים, שֶׁהֵם מִחֶלֶק הַשְּׂכִינָה

דְּאֶתְמַר בָּהּ: "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר".
שְׁנָאֵמַר בָּהּ, "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר",

וְלֹאֵו אֲנֹנִי מֵתִים. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר
ואינם קרויים מתים אלא ישנים, וּבְשִׁבִיל זֶה נֶאֱמַר

תְּפָאֶרֶת, מוֹשֶׁה – נֶצַח, שְׁנֵזְפָרִים בְּפִסּוּק "הַגְּדֵלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצַח",
(בְּנִיחוּ לְרִ"חַ הַטּוֹב). - וְנִקְדִּים כָּאֵן מָה שְׁכָתוֹב בְּסִפְרֵי (פ' בְּרָכָה עה"פ "וַיָּמָת שָׁם מוֹשֶׁה"):
"וַיָּמָת שָׁם מוֹשֶׁה", סְמוּלִיּוֹן אוֹמֵר מִזְחִילָה [מְעָרָה] הֵיטָה יוֹצֵאת מִקְבוּרָתוֹ שֶׁל
מוֹשֶׁה לְקְבוּרָתוֹ שֶׁל אַבוֹת, נֶאֱמַר כָּאֵן "וַיָּמָת שָׁם מוֹשֶׁה", וְנֶאֱמַר לְהֵלֵן "וְשָׁמָּה
קָבְרוּ אֶת אַבְרָהָם וְאֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ". - עוֹד רְאִיתִי כְּתוּב [בְּיַלְקוּט רְאוּבֵנִי פְּרֻשֵׁת
בְּרָכָה, בְּשֵׁם סֵפֶר הַתְּמוּנָה] כִּי מוֹשֶׁה וְצַפּוּרָה נִקְבְּרוּ בְּמְעָרַת הַמְּכַפְּלָה, וְמוֹה
שְׁכָתוֹב "וְאֶתָּה לֹא תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ", "וְשָׁמָּה לֹא תָבוֹא", לֹא תָבוֹא בְּעֶצְמוֹ, אֲבָל
הַמְּלֹאָכִים יִבְיִאָף שָׁמָּה בְּטַהֲרָף, שְׁלֵא יָדַע אִישׁ אֶת קְבוּרָתוֹ אֲלֵא הַמְּלֹאָכִים, עֵין
שָׁם. א"ה, וְאוּלַי מוֹשֶׁה זֶה כְּתוּבוֹ [בְּתוֹסְפוֹת סוּטָה י"ג ע"ב] דְּסְמוּלִיּוֹן מְלֹאָף הֵיךְ,
עֵין שָׁם, יַעֲן שְׁכָתוֹב "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבוּרָתוֹ", וְזֶהוּ הַהֶכְרַח לֹמַר שֶׁהוּא שָׁם
מְלֹאָף וְלֹא שָׁם חֶכֶם, וְדו"ק (כּוֹכְבֵי אוֹר הַבַּעַשׁ"ט וְתַלְמִידֵיו). וְלִפִּי מְדַרְשׁ זֶה מוֹבֵן לְמָה
חִבֵּר וְכָלֵל לְעוֹרֵר אֶת מוֹשֶׁה רַבֵּינוּ עִם ג' הָאֲבוֹת - שְׁכּוֹלֵם נִקְרָאִים יִשְׁנֵי חִבְרוֹן.
לח. רַעֲיָא מֵהִימָנָא - מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ שֶׁהוּא הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

בְּהוֹן: "הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ" וְגו'. רַעֲיָא
 בָּהֶם, "הַקִּיצוּ" וְרַנְנוּ, מִשֶּׁהָ הַרוּעָה

מֵהֵימְנָא, אַנְתָּ וְאַבְהֵן הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ [לט]
 הַנְּאֻמוֹ, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמְח

לְאַתְעָרוּתָא דְשִׁכְיָנָתָא, דְאִיהִי יִשְׁנָה
 וְלַעוֹרֵר אֶת הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה

בְּגָלוּתָא [מ], **דְּעַד כְּעַן צַדִּיקֵיָא כְּלָחוּ**
 בְּגָלוּת, שְׁעַד עֵתָהּ, הַצְּדִיקִים כְּלָמ

דְּמִיכִין וְשִׁנְתָּא בְּחוֹרֵיהוֹן [מא]. **מִיד**
 רְדוּמִים, וְשִׁנְיָהּ בְּעֵינֵיהֶם. מִיד

לט. הַרְשָׁב"י רָצָה לַעֲשׂוֹת תִּיקוּן לְשִׁכְיָנָה עַל יְדֵי גְלוּי וְלִמּוּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְנִקְרָא "רַנְנוּ", כְּדַאֲמְרוּ חַז"ל: עַל הַפְּסוּק "קוּמִי רַנִּי בְּלִילָה לְרֹאשׁ אֲשֶׁמוֹרוֹת", אִין רַנָּה אֵלָא תּוֹרָה, וּבִפְרָט בְּלִמּוּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁנָה שְׁמַחַת הָעֲלִיּוֹנִים וּמִקְרָב אֶת הַגְּאוּלָּה. וּמוֹשֶׁה רַבֵּינוּ מִתְחַנֵּן שְׁיַעֲזְרוּ לוֹ לְפָדוֹת הַשְּׁכִינָה ע"י לִמּוּד זוּה"ק וְהַסוּד, וְכֵן כָּתַב בְּאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ פְּרֶשֶׁת וַיְחִי פָּרָק מ"ט פְּסוּק י"א.
מ. לְהֵיוֹת הַשְּׁכִינָה בְּגָלוּתָא בְּאִפְסֵי שְׁפַע בְּאִין תּוֹמָךְ וְעוֹזֵר, וְעַל יְדֵי הַלִּמּוּד בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה יִהְיֶה סְמוּךְ וְסַעֵד לְהַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֹאת הַתּוֹרַת הַסוּד שֶׁהוּא ר"ז גִּימְטְרִיָּה או"ר גוּרֵם לִיחַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיָנִתִּיהּ, וְהַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן (זוֹי הַזוּהַר). **מא.** פִּירוּשׁ א' בְּנַחֲרֵיהֶם, מִפְּנֵי כִי הַנְּשִׁימָה שֶׁהוּא חַיִּית הַגּוֹפֵי הִיא בְּחָטָם כְּדַכְתִּיב נְשִׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפִּיו, וְכֵן וַיִּפְּח בְּאִפִּיו נְשִׁמַת חַיִּים. פִּירוּשׁ ב': לְבָן שֶׁל הָעֵינַיִם כִּי הַעֲפָעָפִים שׁוֹכְבִים עַל לְבָן הַמַּקּוּיף

יְהִיבַת שְׂכִינָתָא תִּלְתַּת קָלִין ^[מב] לְגַבֵּי
 נְתָנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַגְד

רַעֲיָא מְהִימְנָא, וְיִימָא לִיָּה: קוּם
 הַרוּעָה הַנְּאָמֹן, וְאוּמְרַת לוֹ: קוּם

רַעֲיָא מְהִימְנָא - דְּהָא עֲלָךְ אַתְמַר:
 הַרוּעָה הַנְּאָמֹן. שְׁהָרִי עֲלִיךְ נְאָמֵר

"קוּל דְּיֹדֵי דוּפְק" - לְגַבֵּי בְּאַרְבַּע
 "קוּל" דְּיֹדֵי דוּפְק", אֲצִלִּי בְּאַרְבַּע

אַתְנֹן דִּילִיָּה ^[מג], וְיִימָא בְּהוּן "פְּתַחֵי
 אוֹתִיּוֹת שְׁלוֹ, וְיֹאמֵר בְּהֵם בְּכַחֵם, פְּתַחֵי

לִי אַחוּתֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתֵּי". דְּהָא
 לִי אַחוּתֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתֵּי". שְׁהָרִי כְּתוּב:

"תַּם עֲוֹנְךָ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף
 "תַּם" עֲוֹנְךָ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף

אַתְ הָעִין (בְּנִיחוּ לְרִ"חַ הַטּוֹב). מ.ב. כְּנֶגֶד ג' אַבוֹת. (פְּסָא מְלֵךְ), טַעַם לְתַלְתַּת קָלִין
 כְּנֶגֶד ג' אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ הַטּוֹב כְּמוֹ שְׁכַתְב רַבֵּינוּ הָאָרִיז"ל בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים פְּרָשַׁת
 שְׁמוֹת בְּסוּד "וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מִשָּׁה כִּי מִן הַמַּיִם מוֹשִׁיתִיהוּ" שֶׁהוּא מ' בְּחֶסֶד ש'
 בְּתַפְאֲרַת ה' בְּגְבוּרָה. אוּ יוֹבֵן כִּי הַשְּׂכִינָה נִקְרְאָת "זֹאת" כְּנֹדַע וּמִסְפָּר זֹאת עוֹלָה
 ג' פְּעֻמִּים כָּל, לְכֹן יְהִיבַת תִּלְתַּת קָלִין (בְּנִיחוּ לְרִ"חַ הַטּוֹב). מ.ג. בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת

לְהַגְלוֹתְךָ" [מד]. "יִשְׂרָאֵל שִׁי נִמְלָא טָל".
 לְהַגְלוֹתְךָ" שְׁהָרִי רֵאשִׁי מְלֵא טָל

"מֵאֵי נִמְלָא טָל"? אֵלֵא אָמַר קְדוֹשׁ
 ומדוע מלא טל? אלא אמר הקדוש

בְּרִיךְ הוּא: אַנְתָּ חֲשַׁבְתָּ דְּמִיּוּמָא
 בָּרוּךְ הוּא, אֶת הַשְּׂכִינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמִיּוּם

דְּאֵתְחַרַּב בֵּי מִקְדְּשָׁא דְּעָאֲלֵנָא
 שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעֲלִיתִי

בְּבֵיתָא דִּילִי וְעָאֲלֵנָא בִּישׁוּבָא? לָאו
 לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וְעֲלִיתִי לְיִשׁוּבִי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה? אִין זֶה

הַכִּי, דְּלֵא עָאֲלֵנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתָּ
 כָּד, שְׁבִאָמַת לֹא עֲלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שְׂאֵת

בְּגָלוּתָא [מה] הָרִי לְךָ סִימְנָא: "יִשְׂרָאֵל שִׁי
 בְּגָלוּת! הָרִי לְךָ סִימֹן, "יִשְׂרָאֵל שִׁי"

שֵׁם י-ה-ו-ה, מְעוֹרָר אֶת אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֵׁם א-ד-נ-י. מד. וְלָמָּה נִקְרְאת 'תְּמָה', מִשׁוּם שֶׁ"תָּם עוֹנֵךְ בֵּת צִיּוֹן, לֹא יוֹסִיף, לְהַגְלוֹתְךָ" (אֵיכָה ד' כ"ב). וְכִמוֹ שְׂאָמְרוּ (בְּרִכּוֹת נו, ב) הָרוּאָה תְּמָרִים בְּחֵלוּם תִּמְנוּ עוֹנוֹתָיו שְׁנֶאֱמַר תָּם עוֹנֵךְ בֵּת צִיּוֹן (זִיו הַזוּהַר). וְהַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה נִקְרְאת תְּמַר כְּנֶאֱמַר (שֵׁה"ש ז, ח) "וְזֹאת קוֹמְתָךְ דְּמִתָּה לְתִמְרָה", כְּאֲשֶׁר הַשְּׂכִינָה בְּיוֹפֶיָהּ וּבְשִׂמְחָהּ (בְּדִי עֲרֻבוֹת). מה. אֵלֵא הוּלָךְ עִמָּה

נְמַלֵּא טַל [מו], ה"א שְׂכִינְתָא
 נְמַלֵּא טַל" וְהָא הִיא הַשְּׂכִינָה

בְּגָלוֹתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ
 בְּגָלוֹת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָה וְהַחַיִּים שְׁלָה

אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת
 הוּא בְּסוּד טַל, וְזֵה הוּא סוּד אוֹת יו"ד אוֹת

ה"א אוֹת וְא"ו, וְאוֹת ה"א אִיהִי
 ה"א אוֹת וְא"ו אוֹת ה"א הִיא

שְׂכִינְתָא דְלֵא מַחְשְׁבֹן טַל [מו], אֶלָּא
 הַשְּׂכִינָה שְׂאִינָה בְּחַשְׁבֹּן טַל, אֶלָּא

אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וְא"ו
 אוֹת יוֹד אוֹת הָא וְאוֹת וְא"ו

דְּסְלִיקוּ אֶתְוֹן לְחַשְׁבֹּן טַל. דְּאִיהִי
 עֲלִים הָאוֹתִיּוֹת לְחַשְׁבֹּן טַל, שְׁהֵם הַזֵּה

בְּגָלוֹת לְשִׁמְרָה. מו. טַל הוּא בְּגַמְטְרִיא שֵׁם יוֹד הָא וְאוּ מִשֵּׁם הַיּוֹד, וְנַעֲלָמָה
 כְּאֵן אוֹת ה' שְׁהִיא שֵׁם הַשְּׂכִינָה. מו. בְּסוּד וְנִהַר יוֹצֵא מַעֲדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן
 שְׁג' אוֹתִיּוֹת י-ה-ו בְּמַלּוּי אֶלְפִין מְסַפֵּר טַל הוּא הַשְּׁפַע הַיּוֹרֵד מְזַעִיר אֲנַפִּין לְה"א
 תְּתַאֲה, וְעַל זֶה אָמַר שְׁזָהוּ עֲנִין גְּלוֹת הַשְּׂכִינָה לְהַתְּרַחֲקוֹתָהּ מִבְּעֵלָה וְעַל יְדֵי זֶה
 נִמְנַע מִמּוֹנָה הַשְּׁפַע טַל שֶׁל הַג' אוֹתִיּוֹת י-ה-ו, עַד לְעֵתִיד לְבּוֹא שְׁיִהְיֶה הַתְּקוּן
 הַשְּׁלָם שֶׁתְּתַקְרַב הַה"א תְּתַאֲה לְהַג' אוֹתִיּוֹת י-ה-ו וְעַל יְדֵי זֶה תּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ

מְלִיא מְמַלֵּא
לְשִׁכְנֵתָא אֶת הַשְּׂכִינָה
מִנְבִיעוֹ מִמַּעַן הַנּוֹבֵעַ
דְּכָל שֶׁל כָּל

מְקוֹרֵין הַמְקוֹרוֹת
עֲלֵאִין. הָעֲלִיוֹנִים,
מִיד מִיָּד
קָם קָם
רַעֲיָא הָרוּעָה

מְהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישֵׁין עֲמִיה [מח].
הַנְּאֻמָּן וְהָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים עֵמוֹ.
עַד

כָּאן רְזָא דִּיחֻדָּא: "כְּרוּךְ יְהוָה
כָּאן סוּד הַיְחוּד.

לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:
(תקוני זהר יז, א הקדמה אחרת לת"ז)

שִׁפְעַ וְחִיּוֹת מְהֵט"ל אֹרוֹת דְּזַעֲרֵי אַנְפִּין, (בְּאֵר לְחֵי רוּאִי). וְעֵתָהּ מְמַתִּין אֶתָּהּ בְּגִלוֹת,
וְאִינוּ מְשִׁפִּיעַ, וְזֶהוּ סוּד שְׂרָאשֵׁי נְמֻלָּא ט"ל, לְזֹמֵר שְׁאִין יְחוּד הָעֲלִיוֹן. מַח. כְּדִי
לְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה, לְצוֹרֵךְ הַיְחוּד, וְנַעֲשֶׂה הַיְחוּד שֶׁל הו"ה-אֲדנ"י.

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש וכן הספרים שכר ועונש ה"ח ובהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!! **לפרטים: 0548-436784**

❁ וַיְהִי רַעְוָא ❁

הַתְּפִלָּת יְהִי רַעְוֹן. כִּי עֲתָה עַל יְדֵי לַמּוֹד הַמַּאֲמָר פְּתַח אֱלֹהֵינוּ
זְכוּר לְטוֹב הוּא עֵת רַעְוֹן וְזִמְנֵי הַמְּסוּגָל לְקַבְּלַת
הַתְּפִלוֹת.

[שְׁעַר הַכְּבוֹד דָּף ע"ב]

וַיְהִי רַעְוָא מִן קְדָם עֲתִיקָא קְדֵי־שָׂא
וַיְהִי רַעְוֹן מִלְּפָנֵי ה' הָעֲתִיק יוֹמִין הַקְּדוֹשׁ

דְּכָל קְדֵי־שֵׁין טְמִירָא דְכָל טְמִירִין
מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים וְנִסְתָּר מִכָּל הַנִּסְתָּרִים

סְתִימָא דְכָלֵּא. דֵּי־תַמְשָׁךְ טַלָּא
נְעֵלָם מִהַכָּל. שְׁיִתְמַשְׁךְ טָל

עֲלָאָה מְנִיָּה לְמַלְיָא רֵי־שִׁיָּה [מט] דְּזַעִיר
הַעֲלִיּוֹן מִמְּנוּ לְהַשְׁפִּיעַ וְלַמְלֹאֹת הָרֵאשׁ הַשֶּׁל זַעִיר

אַנְפִּין, וְלַהֲפִיל | לְחַקְלָא תַפּוּחִין
וְלַהֲמַשִּׁיךְ שְׁפַע לְשִׁדָּה תַפּוּחִין

מַט. חַס וְשְׁלוֹם אָסוּר לְדַמוּת כָּל דַּמוּת, וְעַל זֶה אָמַר הַרְשָׁב"י בְּרִישׁ הָאֲדָרָא
רַבָּא אֶת הַפְּסוּק (דְּבָרִים כו, טו) "אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה תוֹעֵבַת ה'
מַעֲשֶׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשֵׁם בְּסִתְרָא וְעֵנּוּ כָּל הָעַם וְאָמְרוּ אָמֵן". וְכָל הַנֶּאֱמָר הוּא רַק
לְסַבַּר אֶת הָאָזֶן, וְאִפְּלוּ מְשָׁל אֵינוּ כִּי הַכֹּל הוּא רוּחַנִיּוֹת דַּק וְצַח. ג. חַקְל -

קְדֵי־שֵׁין בְּנֵה־ירוֹ דְאֲנַפִּין בְּרַעְוֹא
 הקדוש בהארת פנים ברצון

וּבְחֻדוֹתָא דְכָלְא. וְיִתְמַשְׁדּוּ מִן קָדָם
 ובשמחת הכל. ויתמשדו מלפני ה'

עֲתִיקָא קְדֵי־שֵׁין דְכָלְא קְדֵי־שֵׁין
 "העתיק יומין הקדוש מכל הקדושים,

טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלְא.
 ונסתר מכל הנסתרים נעלם מהכל.

רַעוֹתָא וְרַחְמֵי חֲנָא וְחֶסְדָּא בְּנֵה־ירוֹ
 רצון ורחמים חן, וחסד, בהארה

עֲלָאָה בְּרַעוֹתָא וְחֻדוֹה עָלֵי וְעַל כָּל
 עליונה, ברצון, ושמחה, עלי ועל כל

בְּנֵי בֵיתֵי, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם אֱלֵי, וְעַל
 בני ביתי, ועל כל הקרובים אלי, ועל

כָּל יִשְׂרָאֵל עֲמִיהָ. וְיִפְרְקִינָנָא מִכָּל
 כל ישראל עמו. ויפדה אותנו מכל

שְׂדָה, היא השכינה הקדושה, המקבלת את השפע מהתפארת, התפארת נקרא תפוח הקדוש, שכולל ג' גֻּנִים (נמשל לתפוח הכולל ג' גֻּנִים, לָנוּ, אָדוּם, יְרוּק). נא. הקדוש מכל הקדושים שאין קדוש מקונו, וכן הקדוש של כל הקדושים

עֲקָתֵינוּ בִּישׁוּן דְּיִיתוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין
 הַצָּרוֹת הָרְעוֹת שְׁבָאוֹת לְעוֹלָם, וַיִּכִּין

וַיִּתְיַב לָנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסָתָא
 וַיִּנְתֵּן לָנוּ מְזוֹן וּפְרִנְסָה

טְבַתָּא, בְּלִי צָרָה וְעֲקָתָא, מִמְזוּלָא
 טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְזַל הָעֲלִיוֹן,

דְּכָל מְזוּנֵי בֵּיהּ תִּלְיִן. וַיִּשׁוּבִינוּ
 שְׁכָל הַמְזוּנוֹת מִמְנוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיִּצְלִינוּ

מֵעֵינָא בִישָׂא וּמַחְרַבָּא דְּמִלְאָךְ
 מַעֲיִן הָרַע, וּמַחְרָב מִלְאָךְ

הַמְּוֹת וּמְדִינָה שְׁל גִּיהֲנוּם. וַיִּתֵּי לָנָא
 הַמְּוֹת, וּמִהַדִּין שְׁל גִּיהֲנוּם. וַיִּתֵּן לָנוּ,

וּלְכָל נַפְשָׁתָנָא חֲנָא וְחַסְדָּא וְחַיִּי
 וּלְכָל נַפְשוֹתָנוּ, חֵן וְחֶסֶד, וְחַיִּים

אַרְיֵכִי וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וְרַחְמֵי מִן
 אַרְכִּים, וּמְזוּנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים,

קְדָמִיהּ. אַמֵּן בֵּן יְהִי רַצוֹן,
 מִלְּפָנֵינוּ, אָמֵן בֵּן יְהִי רַצוֹן.

אַמֵּן וְאַמֵּן.
 אָמֵן וְאַמֵּן.

לב פתח אליהו המבאר

מה טוב ומה נעים שיאמר האדם בכל יום אחר תיקון חצות לשון זה אשר הובא בזוהר (פרשת נח ויג' דף ס"ה ע"א, וכן בזוהר פרשת פקודי דף רכ"ו ע"א, ובדף רס"ח ע"ב). ואם לא אומרו אחר תיקון לאה, יאמר בשחרית קודם התפלה, וכן יעשה בשבתות וימים טובים, כי דברים אלו עמוקים מאד מאד, והמבין סודם של דברים אלה יודע כמה תועלת גדולה נעשה באמירתם לתקון אותו היום, בין בפרצוף הימים בין בפרצוף הזמנים.

(בן איש חי מקץ י"ב, ובשו"ת רב פעלים (בחלק סוד ישרים) האריך לבאר את המאמר הנורא הזה, וכתב שם שזה אחד המאמרים הקשים ביותר בזוה"ק, עכת"ד, וכאן הבאנו באור המלים על קצה המזלג, ותן לחכם ויחכם עוד).

אמר רבי שמעון: ארימית
אמר רבי שמעון, ארימית

כי ממונו כל הקדושות נשפעות. נב. הנה מרוב העלם הסוד הנשגב הזה, לא אמרו אלא כמו בדרך תפלה, ועין שם באור עמוק על תפלה זאת, (רמח"ל גנזי הרמח"ל). נג. מבוא: באור המאמר הנזכר מתאר איך מדת החכמה שהיא המחשבה והשכל העליון של הקב"ה כפיכול, מנסה להשיג את רצון ה', ובכך היא זוכה שה' נוטע בה את היכלת להשיג אותו מעט מן המעט, וזה מלמד אותנו כמה יש לנו לדבק בה' יתברך, אמנם כאשר האדם מתחיל לרדף ולהשיג את ה', פרסה ומחיצה נפרסת לפניו, ומונעת ממנו את הדרך הנכונה, שרק כאשר יש לאדם מניעות להשיג את דרך ה', אז הוא מתעורר עוד יותר שבעתים, וחשקו ופיוסופיו גוברים, ולבסוף הוא באמת זוכה שה' נוטע בו היכלת, אשר הרצון העליון ישפע לשם

יְדַאֵי [נה] בְּצִלוֹתֵינוּ לְעֵלָא [נה] דְּכַד
 יְדֵי בְּתַפְלוֹת, לְמַעְלָה שְׂפָאֲשֵׁר

רְעוּתָא עֵלָאָה לְעֵלָא לְעֵלָא קִימָא
 הַרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עוֹמֵד

עַל הַהוּא רְעוּתָא דְלֵא אֲתִידַע וְלֵא
 עַל אוֹתוֹ הַרְצוֹן שְׁלֵא נוֹדַע וְלֵא

אֲתַפְס כָּל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְסַתִּים
 נִתְפָּס כָּל לְעוֹלָם. הַרְאֵשׁ הַסְתוּם

- יִתִּיר לְעֵלָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק
 בְּיוֹתֵר לְמַעְלָה וְאוֹתוֹ הַרְאֵשׁ הוֹצִיא

מֵאֵי דְאֲפִיק וְלֵא יְדִיעַ, וְנִהִיר מֵאֵי
 מֵהַ הוֹצִיא, וְלֵא נוֹדַע, וְהֵאִיר מֵהַ

דְּנִהִיר כָּלָא בְּסַתִּימוֹ, רְעוּ דְמַחְשָׁבָה
 שְׁהֵאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלָם. וְרַצוֹן הַמַּחְשָׁבָה

עֵלָאָה - לְמַרְדָּף אֲבַתְרָה וְלֵא תְנַהֲרָא
 הַעֲלִיּוֹנָה, לְרַדָּף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֲרָה

לְעַד, אֲמִן. [הַיְסוּד מִיְסוּד מִתּוֹךְ סֵפֶר לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן]. נַד. כְּמוּבָא בְּזוּהַר פְּרִשְׁתָּ
 יְתְרוֹ, שֵׁישׁ לְהָרִים אֵת ' הָאֲצַבְעוֹת בְּתַפְלָה לְפָנֵי ה', אֲשֶׁר הִמָּה כְּנֶגֶד ' סְפִירוֹת.
 וּבְמִקוֹם אַחַר בְּזוּהַר אֲמַר שְׂאֲסוּר לְהָרִים אֵת הַיְדִים בְּרַקְנֵיָא שְׁלֵא לְצַרְךָ הַתְּפִלָּה.
 נַה. כְּלוּמַר שֶׁהַתְּפִלָּה לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ שְׁגִלוֹי הַסּוּדוֹת הָאֵלוֹ יִהְיוּ לְרַצוֹן וּלְנַחַת רוּחַ

מִנֵּה. חֵד פְּרִיסוֹ אֶת־פְּרִיס, וּמְנוֹ
מִמֶּנּוּ. כְּעֵין מִסֹּךְ אֶחָד, נִפְרָס, וּמִתּוֹךְ

הֵהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדִּיפוֹ דְהֵהוּא
אוֹתוֹ הַמְסֹךְ עַל יְדֵי רְדִיפַת זו

מַחְשְׁבַּה עֲלָאָה - מַטִּי וְלֹא מַטִּי, עַד
הַמְחֻשְׁבָּה הָעֲלִיּוֹנָה מְגִיעַ וְלֹא מְגִיעַ עַד

הֵהוּא פְּרִיסָא, נִתִּיר מֵאֵי דְנִתִּיר [נִי],
אוֹתוֹ הַמְסֹךְ וּמִזֶּה הָאִיר מֵה שְׁהָאִיר

וּבְרִין הֵהוּא מַחְשְׁבַּה עֲלָאָה נִתִּיר
וּכְשֶׁקְבֵּלָה אוֹתָהּ הַמְחֻשְׁבָּה הָעֲלִיּוֹנָה הָיָה עֲתִיק מֵאִיר

בְּנִתִּירוֹ סְתִים דְלֹא יְדִיעַ. וְהֵהוּא
בְּאוֹר סְתוּם שְׁלֹא נוֹדַע וְזו

מַחְשְׁבַּה לֹא יְדַע, בְּרִין בְּטִישׁ הָאֵי
הַמְחֻשְׁבָּה לֹא יְדַע וְאֵינּוּ מְשִׁיג גּוֹדֵל הָאוֹר, אִזְ הִכָּה אוֹתוֹ

נִתִּירוֹ דְמַחְשְׁבַּה דְלֹא אֶת־יְדַע,
הָאוֹר שֶׁהוּא סוּד הַמְחֻשְׁבָּה שְׁלֹא נוֹדְעָה

בְּנִתִּירוֹ דְפֻרְסָא דְקִימָא דְנִתִּיר מִמָּה
הִכָּה בְּהָאֲרַת מְסֹךְ הָעוֹמֵד וְהָאִיר מִמָּה

לְפָנָיו. נו. פְּרוּשׁ שְׁמֻקְבֵּל הָאֲרָה מוּעָטָת רַק כְּמָה שֶׁהוּא רְאוּי לְקַבֵּל.

דְּלֹא יִדְיַע [נז], וְלֹא אֶתִידַע [נה] וְלֹא
 שְׂאִינוּ יְדוּעַ וּמְשֻׁג, וְלֹא נוֹדַע וְלֹא

אֶתֶּנְלִיא [נט], וּבְדִין הָאֵי נְהִירוֹ
 הַתְּגֵלָה וְאִזְזִי הָאֹר

דְּמַחְשְׁבָה דְּלֹא אֶתִידַע [פ], בְּטִשׁ
 שֶׁל הַמַּחְשְׁבָה שְׁלֹא נוֹדְעָה הִכָּה פְּעַם ב'

בְּנְהִירוֹ דְּפְרִיסָא, וְנְהִרִין כִּפְחָדָא,
 בְּהָאֲרַת הַמְּסֻדָּה הַעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם כְּאֶחָד

וְאֶתֶּעְבִּירוּ תְּשַׁעָה הַיְכָלִין, וְהַיְכָלִין -
 וְנַעֲשׂוּ וְנִתְקַנּוּ תְּשַׁעָה הַיְכָלוֹת וְאֵלּוּ הַהַיְכָלוֹת

לָאוּ אֲנֹנִין | נְהוֹרִין [פא], וְלָאוּ אֲנֹנִין
 אֵינָם אֹרוֹת וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת

רוּחִין, וְלָאוּ אֲנֹנִין | נְשַׁמְתִּין, וְלָאוּ
 רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת נְשַׁמוֹת וְלֹא

זו. כְּלוֹמַר שֶׁהַמוֹחָא סְתִימָאָה דְּאֲרִיךְ קַבֵּל ג' הָאֲרוֹת, הָאֲרָה א' קַבֵּל מֵאִינוּ יְדוּעַ
 פְּלִל. נח. הָאֲרָה ב' קַבֵּל מִמָּוָה שְׁלֹא נוֹדַע וְהֵינּוּ מְרִישָׁא דְּלֹא אֶתִידַע.
 נט. הָאֲרָה ג' קַבֵּל מִמָּוָה שְׁלֹא נִתְגַּלָּה, וְהֵינּוּ מִהַפְּתָר דְּאֲרִיךְ. ס. הָאֹר שֶׁל אֲרִיךְ
 הַנִּתְקַן בְּהָאֲרַת רִישָׁא דְּלֹא אֶתִידַע [רדל"א] הַנִּקְרָא מַחְשְׁבָה שְׁלֹא נוֹדַע מֵהוֹתוֹ.
 סא. לֹא נִקְרָאִים אֹרוֹת בְּבַחֲיִנַת נְפִשׁ.

אֵיִת מָאָן דְּקִימָא בְּהוּ [סג]. רְעוּתָא

יש מי שעומד בהם בבחינת תיה. הרצון

דְּכָל תַּשְׁעָה נְהוּרִין [סג] דְּקִימֵי בְּלָהוּ

של כל תשע האורות, שעומדים כלם

בְּמַחְשְׁבָה [סד], דְּאִיהוּ חַד מְנִיָּהוּ

בכח המחשבה שהוא אחד מהם

בְּחֻשְׁבֹּנָא בְּלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָהוּ [סה],

בחשבונם כולם רוצים לרדף אחריהם

בְּשַׁעְתָּא דְּקִימֵי בְּמַחְשְׁבָה [סו], וְלֹא

בזמן שעומדים במחשבה ואינם

מִתְדַבְּקוּ וְלֹא אֶתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא

משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלין לא

קִימֵי לֹא בְּרְעוּתָא, וְלֹא בְּמַחְשְׁבָה

קיימים לא ברצון ולא במחשבה

סב. לפי שהם בחינת יחידה כתר דכללות דאצילות. סג. אשר ט' התיכלות האלו, המה שרש לט' הספירות התחתונות. סד. שהיא חכמה דאצילות. סה. לרדף אחרי התשע ספירות דאריך כדי לקבל הארה והשפעה מהם. סו. בשעה שהם בסוד מוחין הנקראים מחשבה אז נמשכים אליהם מוחין חדשים.

עֲלֵאָהּ, תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַפְסִין [סז].
 הָעֲלִיּוֹנָה תּוֹפְסִים בָּהּ מְעַט הָאָרֶה וְלֹא תּוֹפְסִים.

בְּאֵלֵינוּ קִיָּמִי כָּל רְוֵי דְמַהִימְנוֹתָא.
 בְּאֵלוֹ נִמְצְאִים כָּל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה

וְכָל אֲנוּן | נְהוּרִין מְרוּזֵי דְמַחְשְׁבָהּ
 וְכָל אוֹתָם הָאוֹרוֹת מְסוּד הַמַּחְשְׁבָהּ

עֲלֵאָהּ וְלִתְתָא, כְּלָהּ אֶקְרוּן אֵין
 הָעֲלִיּוֹנָה, מְשֵׁם וְלִמְטָה כּוֹלָם נִקְרְאִים בְּעֶרְכָם אֵין

סוּף [סח], עַד הַכָּא מִטּוֹ נְהוּרִין [סט] וְלֹא
 סוּף. עַד כָּאן מַגִּיעִים הָאוֹרוֹת בְּדַקוֹת וְלֹא

מִטּוֹן, וְלֹא אֶתִידְעוּ [סז], לָאוּ הַכָּא
 מַגִּיעִים, וְלֹא נוֹדְעִים מֵהוֹתָם, אֵין כָּאן הַשְּׁגָה

רְעוּתָא וְלֹא מַחְשְׁבָהּ. כִּד נְהִיר
 שֶׁל רְצוֹן וְלֹא הַשְּׁגָה שֶׁל מַחְשְׁבָהּ כִּפְאֶשֶׁר מְאִירָה

סז. וְלֹא נִקְרְאֵת תְּפִיסָה. סח. בְּאֵלוֹ הַהִיכְלוֹת נִמְצְאִים כָּל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה, אֲשֶׁר מוֹלְמוּדִים אֶת דְּרַכֵּי ה', וְכָל אוֹתָם הִיכְלוֹת, הֵמָּה מַגִּיעִים מִכַּף שְׁהַמַּחְשְׁבָהּ הַזֹּאת יוֹרְדֵת וְעוֹלָה לְהִדְבֵּק בְּרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן וְאִינָה נְחָה מְלַהֲשִׁיג אֶת ה', וְהֵם כָּל כַּף זְכִים וְעִמּוּקִים, עַד אֲשֶׁר הֵמָּה נִקְרְאִים בְּבַחֲיִנַת אוֹר אֵין סוּף, שְׁלֹא נִתֵּן לְהַשְּׁגָה. סט. עַד כָּאן מַגִּיעִים הָאוֹרוֹת בְּהֶעֱלֵם גְּדוֹל וְנִחְשָׁב כְּאֵלוֹ לֹא הִגִּיעוּ אֵלֵיהֶם. ע. כָּל אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ עַל הַהִיכְלוֹת הַנּוֹזְכִים, אֲשֶׁר לֹא דוֹעִים, אִי אֶפְשֶׁר

מַחְשְׁבָה, וְלֹא אֶתִידַע מִמָּאן דְּנִהִיר,
 המחשבה ולא נודע לו מי מאיר

בְּדִין אֶת־לִבִּישׁ וְאַסְתִּים גּוֹ בִּינָה
 אז מתלבש ונעלם בתוך בינה

וְנִהִיר לְמָאן דְּנִהִיר, וְאַעִּיל דָּא בְּדָא
 ומאירים למי שראוי להאיר ומתחבר זה עם זה

עַד | דְּאֶתְכִּלְיָלוֹ כְּלָהוּ בַּחֲדָא [ע"א]
 עד שנכללים ונחשבים כולם לאחד

וּבְרִזָּא דְקָרְבָנָא [ע"ב] כִּד סְלִיק, כֹּלָא
 ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם -

אֶתְקַשְׁר דָּא בְּדָא, וְנִהִיר דָּא בְּדָא,
 נקשרים זה בזה ומאירים זה בזה,

להרהר בהם ולא לחשב עליהם, מרוב העומק שבהם והסתרתם הנעלמה. **עא.** כאשר מדת החכמה העליונה, שהיא המחשבה הנזכרת, מקבלת הארה מהרצון העליון, אמנם היא לא משיגה באמת מהיכן היא קבלה את אורה, אזי כשיש בה אור ושפע, היא מתלבשת במדת הבינה, ואזי החכמה מאירה למידת הבינה, שגם היא לא כל כך משגת, והמה מתחברים זה בזה, עד אשר המה נעשים ממש דבר אחד ומאחד. ובנגלה רואים שהבינה מבארת את החכמה שאדם למד [כמובא בגר"א במשלי]. **עב.** אשר קרבן הוא מלשון קרוב, וזהו סוד הקרבן אשר עולה לפני ה', שפטרת הקרבן, הוא ליחד את הבינה במחשבה ואת המחשבה ברצון העליון, ומאירים כלם זה בזה, ואז כלם רק בעליה מעלה מעלה, ומדת החכמה דבקה במדת הכתר אשר היא הרצון העליון של הקב"ה,

בְּדִין קִיְמִי כִּלְהוֹ בְּסִלְיִקוֹ, וּמַחֲשֶׁבֶה
אֲז עוֹמְדִים כּוֹלֵם בְּסוּד עֲלֶיהָ וְהַמַּחֲשֶׁבֶה

אֶתְעַטֵּר בְּאֵין סוּף^[עג]. הֵהוּא נְהִירוֹ
עוֹלָה וּמִתְעַטֶּרֶת בְּאֵין סוּף. זָה הָאוֹר

דְּאֶתְנַהֵיר מִנֵּה מַחֲשֶׁבֶה עֲלָא^[עד]
שְׁמַאֲיָרָה מִמְנוּ מַחֲשֶׁבֶה עֲלִיוְנָה

(דְּלֵא אֶתִידַע בְּהַ כְּלָל) אֶקְרִי אֵין
(שְׁלֵא) נוֹדַע בְּהַ (כְּלָל) נְקֵרָא אֵין

סוּף^[עה], וּמִנֵּה אֲשֶׁתְּכַח וְקִיְמָא, וְנַהֵיר
סוּף וּמִמְנוּ נִמְצָא וְנִצְּצָל וּמְקִיָּם וּמַאֲיר

לְמַאן דְּנַהֵיר, וְעַל דָּא כִּלְא קָאִים^[עו],
לְמִי שְׁמַאֲיר וְעַל סוּד זָה הַכֹּל עוֹמֵד,

זַבְּאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּצַדִּיקֵיא^[עז],
אֲשֶׁרִי וְזָךְ חֻלְקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים

אֲשֶׁר הוּא נְקֵרָא אֵין סוּף. **עג.** בְּסוּד עֲלִית הַשְּׁפַע לְמַעְלָה עַל יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ
בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת וְאֵז הֵם נְכֻלִּים בְּמִשְׁפִּיעַ הָעֲלִיּוֹן וּמְקַבְּלִים הַשְּׁפַע מֵאֵין סוּף
בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת לְכֹל הָעוֹלָמוֹת. **עד.** הַנְּקֵרָאֵת עֲתִיק. **עה.** הוּא הָעוֹלָם הַנְּקֵרָא
אֲדָם קְדָמוֹן וְלֹא הָאֵין סוּף מִמֶּשׁ [כֹּל עוֹלָם הַנְּעֻלָּם כְּלָפִי הָעוֹלָם שֶׁתַּחְתּוֹ נְקֵרָא
בְּבַחֲנֵית אֵין סוּף, כִּי נְעֻלָּם וְלֹא מְשֻׁגָּ]. **עו.** וְעַל סוּד הַקְּרִבּוֹת עוֹמְדִים כֹּל
הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ חַז"ל עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַתּוֹרָה וְעַל
הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוֹת חֲסָדִים. **עז.** אֲשֶׁרִי חֻלְקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר רוֹדְפִים

בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי^[ע"ה].

בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא דְאַתִּי^[ע"ה] הַבָּא.

בְּמַחְשַׁבְתֵּם אַחֲרַי רְצוֹן ה', בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וּבְזִכּוֹתֵם יְבִנֶה בַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי הַבְּנֵן נִעְשָׂה בְּכַח רוּחֵנוּ בְּבַחֲיִנַת הַכְּתוּב "וְאַנְכִי אֶהְיֶה לָּהּ חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב", הֵינּוּ עַל יְדֵי תּוֹרָה וּתְפִלָּה מִה שִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂים, הַגֵּם שְׁאֲנוּ בְּצַעַר גְּלוּתֵנוּ, בְּזֶה יְבִנּוּ אֶת בַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ וְלַעֲתִיד לָבֹא כָּל אֶחָד יִכִּיר פּוֹחַ תְּפִלָּתוֹ וְתוֹרָתוֹ בְּעַד הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה וְהַגְּאֻלָּה וְזֶהוּ שְׁאֲמַר "כִּי בֵּיתִי בַּיִת תְּפִלָּה", וְאִזּוּ יְהִי הָאָרֶז פְּנִים בְּפְנִים כְּמוֹ שְׁאֲנוּ מִתְּפִלָּים אֹר פְּנִיךְ עֲלֵינוּ אֲדוֹן נְשָׂא, (פּוֹכְבֵי אֹר - הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְתַלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים זי"ע). **ע"ה.** וּבְזִכּוֹת עֲסַקְנוּ וְלִמּוּדֵנוּ בְּתוֹרַת הַסּוּד יְקִים בְּנוֹ הַבְּטַחַת הַרְעִיָּא מְהִימָנָא "וּבִגִּין דְּעַתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיִּי דְאַיְהוּ, הָאִי סִפְר הַזֶּהר יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". וּבְעוֹד מְקוֹמוֹת בְּזֶהר אֲמַר הַרְשָׁבִי זי"ע שְׁכָל בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה תְּלוּיָה בְּלִמּוּד הַזֶּהר בְּלַבַּד. וְאֵלּוּ דְבָרֵי הַצַּדִּיק הַמְּקַבֵּל רַבִּי יַעֲקֹב צָמַח זי"ע, וּז"ל: כִּי גְלוּי חֲכָמָה זֹאת עֲתָה בְּדוֹרוֹת גְּרוּעוֹת הוּא כְּדִי שְׂיִהְיֶה לָנוּ מְגוֹן עֲתָה לְאַחֲזוֹ בְּלִבָּב שְׁלָם בְּאַבְיָנוּ שִׁבְשָׁמִים... וְעֲתָה (אָנוּ) רְחוּקִים מְשֻׁרָשׁ הַעֲלִיּוֹן כְּמוֹ הַשְּׂמָרִים בְּתוֹךְ הַחֲבִיּוֹת, מִי יִגַּן עֲלֵינוּ אִם לֹא קְרִיאַתְנוּ בְּחֲכָמָה זֹאת הַנְּפִלְאָה וְהַעֲמָקָה, וּבְפָרֵט עַל דְּרָךְ שְׁפַתְבָּ הַרֵב ז"ל (הָאָרִי הַקְּדוּשׁ) שֶׁהִנְסַתְרוֹת נַעֲשׂוּ עֲתָה כְּמוֹ נַגְלוֹת, עַכ"ל. וְהַרְחִמְנוּ יְרַחֵם עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁלַח לָנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב אֶת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב לְבָשָׁר בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת לָעַם יִשְׂרָאֵל כְּפַתּוּב "הִנֵּה אֲנִכִי שׁוֹלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנַי בּוֹא יוֹם ה' הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא וְהַשִּׁיב לָב אֲבוֹת עַל בְּנִים וְלָב בְּנִים עַל אֲבוֹתֵם", וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב (רַש"י תְּהִלִּים מ"ג ג') "שִׁלַּח אֹרֶךְ וְאַמְתַּד", 'אֹרֶךְ' מְלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא נְבִיא אֲמַת וְנֶאֱמָן, הַמָּה יְנַחֲנֵי וּיְבַאֲנֵי אֵל עִם קְדֻשָּׁי וְאֵל מְשַׁכְּנֵתֵךְ, וְיִשְׁמַחֲנֵנוּ ה"א בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב וּבְמַלְכוּת דָּוִד מְשִׁיחוֹ וְעַל כִּסְאוֹ לֹא יִשְׁבוּ זָרִים וְעָרֵב רֵב, וְלֹא יִנְחַלוּ אַחֲרֵים אֶת כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קְדֻשׁוֹ נִשְׁבַּעְתָּ שְׁלֹא יִכְבֶּה גֵרוֹ לְעוֹלָם וְעַד, וְתַחֲזָנָה עֵינֵינוּ בְּהַתְּגַלוֹת כְּבוֹד מַלְכוּת שְׁמַיִם עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּקָרוֹב בְּמַהְרָה דִּינָן אָמֵן (זִי הַזֶּהר).

לְאַחַר קְרִיאַת הַזֹּהָר יֹאמֵר תְּפִלָּה זוֹ בְּכִינַת הַלֵּב:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבֹתַי שְׂיִתְקִים בְּנֹו
עֲתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל
יְדֵי כְּפִיתִיךָ לְנִטְעַ שְׁמַיִם וְלִיסֹד אֲרָץ", לְהַעֲלוֹת
לְרוֹמִם וּלְתַקֵּן הַרִיסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
לְקִשׁוּט וּפְזוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוֹנֹו יֵשֵׁב
לְהַחֲזִיר עֲטָרָה לְיֹזְשֻׁנָה וְקִיִּם בְּנֹו מְהֵרָה מִקְרָא
שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אֹזֶר הַלְּבָנָה כְּאֹזֶר הַחֲמָה וְאֹזֶר הַחֲמָה
יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאֹזֶר שְׁבַעֲת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י
הַקְּדוּשׁ וּבְנֹו רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיִזְתֶּם בְּן עֲזִיָּהוּ, יַעֲמֹוד לְנֹו
לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנַבְרָא עַד סוֹפֹו כְּרָצוֹנֹו וְכְרָצוֹן
יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתְנֹו עֲסוּקִים בְּחֲכָמָה הַזֹּאת, עַל
יְדֵה תַתְּקָרֵב תְּגַאֲוֵלָה, וְיִשׁוּעָתָה מְהֵרָה תַצְמִיחַ,
לְעֵלוֹי שְׂכִינַת עוֹזֵנֹו בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנֹו
מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹזֶר", וַיִּזְרַח עָלֵינוּ
אֹזֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶתְד וְשִׁמוֹ אֶתְד, אֲמֵן
נְצַח סְלָה וְעַד.

(גִּסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹף לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וַיְטָאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי שְׂזַכֶּינִי
לְלִמּוֹד וּלְהַגִּית בְּסִפְר הַקְּדוּשׁ תְּזָה זִיְהֵרָה

עִילָאָה, וְזָכוֹת הַתְּנָאִים הַקְּרוּשִׁים שְׁלַמְדָּנוּ תוֹרָתָם
 יַעֲמֹד לָנוּ וְלִזְרַעֲנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט,
 כ-כא) וְבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בֵּיעֲקֹב נָאִם ה'. וְאֲנִי
 זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי
 אֲשֶׁר שָׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמְזֹשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע
 זֶרַעַךָ אָמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּתְקַיֵּם בְּנוֹ הַנְּבוּאָה
 (יִשְׁעִיָּה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֶי פְּסִיתֶיךָ לְנִטְעַ
 שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַבַּת מִשָּׁה
 רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידָן, ה' בְּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין
 עֲמוֹ אַל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׁמַח לִבְנוֹ וְתַגֵּל נִפְשָׁנוּ
 בִּישׁוּעָתָךְ בְּאַמֶּת בְּאִמֹר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה'
 לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סוד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב
 וּמְטִיב הַדָּרֶשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ]
 בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אָבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ
 בְּבִתְחִלָּה וְכוֹנֵן מְקוֹדֶשְׁךָ עַל מְכוֹנֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ
 וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוּ. וְהִשָּׁב שְׁכִינְתְּךָ לְתוֹכֵנוּ, וְהִשָּׁב פְּהֵגִים
 לְעַבּוֹדָתָם וְלוֹזִיִּים לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב
 יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ יְדָעָה אֵת ה' לִירְאָה
 וְלֵאֲהָבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא,
 אָמֵן בּוֹ יְהִי רְצוֹן. (סי"ת)

ספר סגלת פתח אליהו

בו יבאר:

א. על ידי אמירתה זוכים לכל הברכות והשפעות טובות ישועות ורפואות.

ב. השכר הגדול בעלמא הדין ובעלמא דאתי.

ג. זמני עת רצון לאמרה.

ד. כאשר כל ישראל יאמרו "פתח אליהו" נזכה שביא אליהו ויבשר את ביאת הגואל.

כל זה מלקט מדברי חז"ל - בבלי ירושלמי זהר הקדוש ותקונים, ומספרי מוסר ומבעלי קבלה, ספרי חסידות, ספרי הלכה מגדולי האחרונים זלה"ה, ודברי הקדושים חוצבים מלהבות אש, מלהיבים נפש האדם לאמירת פתח אליהו. דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם, ואפילו הלומדים והיראים מחמת חסרון ידיעה. ועל ידי ספר זה יהיה יד הכל ממשמשין בהן, ויזכרו לשמור ולקיים מאמרם ז"ל.

בו ימצאו רבנים, מגידי שיעור וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו. גם כל בני אדם ימצאו בו הדרך הנפלאה איך להדריך את ביתם לתורה ויראת שמים.

המעין בספר זה בלתי ספק יקבל תועלת גדולה ונפלאה בהתעוררות לאין ערוך להתאמץ ולהתחזק לקיים מצוות הבורא יתברך שמו.

נסתיימה המלאכה ולא נשלמה תהלות לבורא ית"ש

יצא לאור לכבוד יומא דהילולא של המקבל האלוקי צדיק יסוד עולם מלאך ה' צבקות הריח הטוב מרן רבי יוסף חיים מבגדאד זיע"א
י"ג אלול תשע"א בית שמש (ק"ב שנה [102] לפטירתו, תרס"ט-תשע"א),
וזכינו עתה לפרסם משנתו ק"ב ונקי

תִּכּוֹן עֲנִינִים

- א. ממעלות העוסק באמירת פתח אליהו מז
- ב. פתח דבר מט
- ג. הקדמה לספר סגלת פתח אליהו נא
- ד. ספר סגלת פתח אליהו נט
- ה. תכּוֹן תּפִילת אליהו הנביא נט
- ו. מי תקן למאמר פתח אליהו נט
- ז. כל גופי הקבלה תלויים בו ס
- ח. לזכר הנפש ס
- ט. סגלת לימוד פתח אליהו ס
- י. כל האומרה מבטח שיחזור בתשובה ס
- יא. יסוד כל בנין סא
- יב. הצלחה לחן ולחסד סא
- יג. מסגלת לי"ב סגולות נפלאות סא
- יד. בכניסתו לבית המדרש מסגלת לקבלת התפילה סא
- טו. מסגל שיתקבל תפלתו סא
- טז. בלי לימוד הזוהר ואמירת פתח אליהו א"א שמתקבל התפלות סב
- יז. יהפוך הכל לטובה ויהיה מבני עליה סב
- יח. ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח סב
- יט. פתח אליהו היא מסדר התפלה סב
- כ. לפני התפלה בימים הנוראים סג
- כא. לקבע מקומו לתפלה בשעת אמירתה סג

- כב. ללומדה אחר אמירת תקון חצות סג
- כג. אחר אמירתה יאמר קדיש דרבנן סד
- כד. בזמן הפנוי וכדומה יאמרנה בעל פה סד
- כה. מתר לקוראה בלילה סד
- כו. לאומרה קודם הקדוש סה
- כז. אמירתה בסעודת מלוה מלכה מוצאי שבת קודש סה
- כח. סדר אמירתה במוצאי שבת קדש סה
- כט. לומר אותה גם בתוך סעודת המלוה מלכא סו
- ל. מסגל מאד לנפש לאומרה במוצאי שבת קודש ובבית מילה .. סו
- לא. לומר "פתח אליהו" בתשעה באב - וכן בבית האבל רח"ל סז
- לב. בראש השנה שחל בשבת לפני הקדוש סז
- לג. לומר אותה על שלחנו במוצאי יום הכפורים סז
- לד. לומר אותה במוצאי יום הכפורים סז
- לה. יאמר אותה ביום הכפורים בדמעות שלישי סח
- לו. ללמד אותה בשעת האכילה שצריך ללמד אז גם הנסתר סח
- לז. ליל שבועות והושענא רבא - פתח אליהו לפני האדרא סח
- לח. נשים באמירת פתח אליהו סט
- לט. לומר אותה בעת ברכת אילנות סט
- מ. ספר גימטריאות פתח אליהו עא

כתב האריז"ל, שטוב לאדם לומר פתיחת אליהו קודם כל תפילה ותפלה ובקשה ולמוד, והוא לעזר ולהועיל לפתוח הלב, ובבקר יאמר אותה תכף אחר ברכת התורה ("צאיר נתיב" נתיב קפ"ט).

ממעלות העוסק באמירת פתח אליהו
(ולמוד הזוה"ק)

ונמנה בקצרה:

א. מקרב גאלת ישראל ברחמים. **ב.** מבטל גזרות קשות. **ג.** זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שומרפאה לגמרי. **ד.** מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע. **ה.** ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא. **ו.** ינצל מתאוות רעות וממדות רעות. **ז.** הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים. **ח.** יזכה לחזות בנעם השם. **ט.** נצל מטמטום הלב, והופך לב האבן ללב מאיר ומבין. **י.** זוכה להבין את למודו ומתקיים בידו. **יא.** מסגל להתקבל תפלות ישראל. "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נושע בכל הנצרך לנו.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", - הדח"ק נוטריקון: ה'הוגים ד'בריו חק, כלומר שלומדי הזוהר הקדוש תורתו של הרשב"י ז"ע חק ולא יעבור דבר יום ביומו, בודאי יכולים להשען עליו שילמד עליהם זכות בשמים וינצלו בזכותו.

ועל ידי זה ישפיע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמיא לשפיע רב רוחני וגשמי.

הרע"א מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט) דע שמי שנשמתו טהורה וזכה, משתוקק ללמוד הקדוש הזה (רבי יהודה פתיא).

אלו שלומדים זהר... ינצלו מהמבול וממלחמת גוג ומגוג כמו בתבת נח (תיקוני זו"ח ע"ב ע"ד, זהר נשא). נצולים מכל פגעים רעים. (תק"ז, פגן הירק). זוכים להשבתת הקטרוגים, מבטלים את הקלפות ומביאים את המש"ח (הגר"א-אבן שלמה, חסד לאברהם, דגל מחנה אפרים שמיני) מטהר ומקדש הנפש. (פלא יועץ). מקרבים את הגאולה ועושים נחת רוח גדול ליוצרים (מק"מ לתק"ז). **בחול:** - שעה אחת כמו שנה שלימה. **בשמחה:** - אלה שנה, ובצער: - מאה אלה שנה. **ובכתל המערבי:** פי עשר - מליון שנה תורה. **בשבת:** - מקבלים שחר על שעה אחת אלה שנה תורה. **בשמחה:** - מליון שנה. **ובצער:** - מאה מליון שנה תורה. **ובכתל המערבי:** פי עשר - מליארד שנה תורה (אבת דרבי נתן פ"ג, אוחרות צדיקים שער השמחה, הרי"ח טוב, באבא סאלי זיע"א). הם בלבד זוכים שתפלותיהם נשמעות ומתקבלות (ר"י אבוהצירא, "בגדי השדר"). רק הם נקראים עובדי ה' לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס. וזוכים לקבל פני שכינה, ומראי פני המלך (ר"א אזולאי, פרקי אבות). **המש"ח כשיבוא יאמר עליהם:** "בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאולת העם!". מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים את הזהר הקדוש... ובנדאי זוכים לגאולה בקרוב בלי חבלי משיח. (סגלת ישראל מערכת ז). לו עמי שומע לי שילמדו עם ילדים זהר הקדוש (קאמארנא). זקנים עם נערים (בן איש חי).

בשעה טובה סיימו את כל עולם "הזוהר הקדוש" על גבי 36 דיסקים של 10 שעות דיסק 3mp

סה"כ 1062 שיעורים שכל שיעור 20 דקות=360 שעות השיעורים: תורת הזוהר, תיקוני הזוהר, זוהר חדש

וזה כל עולם "הזוהר הקדוש" אפשר לשמוע ברכב, באוטובוס, בטילים, במטבח, במטוס ובכל מקום

דיסק של 10 שעות = 30 שיעורים קדושים וטהורים בדיסק יש 1000 צדיקים שאומרים על כל עולם הזוהר

הדיסקים ניתן להשיג אך ורק במפעל הזוהר העולמי טלפון:

054-4577956 הרב אריה ברדה

b.arye@neto.net.il ומגיע ישירות לביתך בדואר

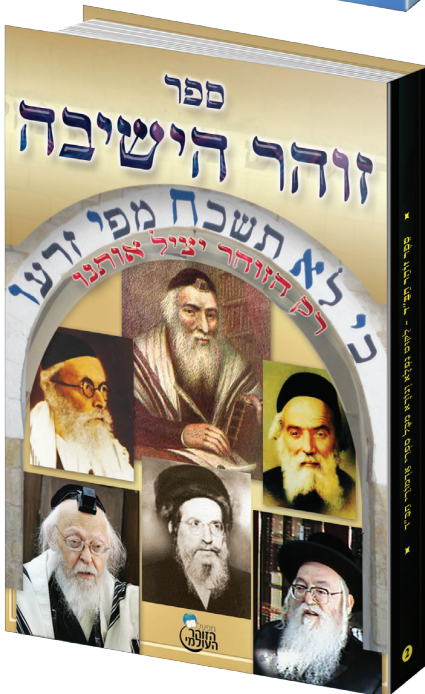
השיעורים נמסרו על פי סט זוהר היומי החדש 10 כרכים עם לשון הקודש בהוצאת הרב פנחס ראובן רחוב השומר 74 בני ברק

פְּתַח דְּבַר

בְּיָמִים קָשִׁים אֱלוֹ הָעוֹבְרִים עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יַצִּילֵנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מָה יֵלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה בְּמָה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת ה"י. **בּוֹדְאֵי צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְלַמֵּד בְּדַבְרֵי קְדָשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹהִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאֵי זִיע"א, הַמְּבַטֵּיחַ שְׁבִזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסִפְרֵי הַזֶּה"ק נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אף לֹא הִבְנָה כָּלל פְּדוּעַ מַדְבְּרֵי רַבּוֹתֵינוּ). וְכֹדְאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדַּחֲקָה. וְרוֹאִים מִזֶּה בְּעֵלִיל שֶׁרִיק בְּזְכוֹת הַקְּרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסִפְרֵי הַזֶּה"ק מְבֹטָח לָנוּ שֶׁנִּזְכָּה וְנִגָּאֵל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסּוּרִים רַח"ל. וּבִפְרָט בְּיָמִים הֵלְלוּ יְמֵי הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת שֶׁכִּידוּעַ שֶׁהַזְּמַן מְסַגֵּל עֵת רְצוֹן לְעוֹרֵר וּלְהִתְעוֹרֵר בְּאַמִּירַת תְּקוּנֵי הַזֶּהר, וּלְכָל הַפְּחוֹת לֹמֵר תְּפִילַת הַזֶּהר הַנִּמְצָא בְּתְקוּנֵי הַזֶּהר הַמְּכֻנָּה "פְּתַח אֱלֹהֵינוּ זְכוֹר לְטוֹב".**

וּבְהַקְדַּמַת עַץ חַיִּים לְמַהְרַח"ו ז"ל כָּתַב בְּשֵׁם הָאָר"י ז"ל, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: **בְּדוֹרוֹת הֵלְלוּ מִצְוָה וְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה לְפָנֵי הַקְּב"ה שִׁיתְּגַלֶּה הַחֲכָמָה הַזֹּאת שְׁבִזְכוֹתוֹ יְבוֹא מְשִׁיחַ. וְכִמָּה מְאֹמְרִים בְּזֶהר מוֹרִים עַל זֶה כו'. - וְכָל אֶחָד וְאֶחָד צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל מִיַּד יוֹם לְלַמֵּד וּלְקַרֵּא בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ לְהַצְלִיחַת כָּלל יִשְׂרָאֵל וּלְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.**

הַקְדָּמָה לְסֵפֶר סִגְלַת פֶּתַח אֱלֹהִים

י' אמרו ה'תפלה [פתח אליהו] ו'יתקבלו ה'תפלות יחד שבטי ישראל, ובזה ודאי יזכו כל ישראל לגאולה שלמה, כדאיתא ב'ירושלמי שאליהו הנביא גדול שבנביאים היה, (ערויבין פ"ה). וב'ודאי יושב ושומע תהלות ישראל לגאול אותנו במהרה, כדרך כל מוצאי שבתות לכתב זכויותיהם של ישראל.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה, העניק השם יתברך ברב חסדו לעמנו עם סגלה, והוא ספר הזהר הקדוש, שנתחבר בקדשה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן. ובזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שניזכה ונגאל ברחמים ללא צרות ו'יסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבאר בספר הזהר הקדוש עצמו, מפי קדשו של משה רבנו עליו השלום "הרעינא מהימנא", אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה מישיבה של מעלה.

וכן אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן בזהר הקדוש פרשת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

באור הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ו'יסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו לך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה

בת קול משמים ואמרה להם: "כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, וקראתם דרור בארץ".

באור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

ובפרי עץ חיים (בשער חג השבועות פרק א' בהגהת מורינו הרב יעקב צמח בשם המהרח"ו): נאמר שבלילות שביעי של פסח, וחג השבועות, וליל הושענא רבה, מצוה לפרש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז*.

ובפרט על קברו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, שידועה הסגלה הגדולה לקרא האדרות על קברו אשר בזה שפתותיו דובבות להמשיך עלינו השפע העליון, וכמאמר חז"ל (יבמות צז): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקברו. ולפי זה, הגורם

א. והרמ"ק כתב כמו כן, כל אחר חצות לילה וביום השבת וימים טובים מסגלים להשכיל בחכמת הקבלה. ובספר אור צדיקים (כ"ב, כח-ל) כתב שעסק חכמת הקבלה הצלחתה בערבי שבתות אחר חצות ובחג הסוכות בתוך הסכה, ובחג השבועות.

ב. פוק חזי מי הוא בעל המימרא הרשב"י זי"ע! - והיאך הבאים לצינון הקדוש לא מקימים את דבריו הקדושים ללמוד את תורתו "הזוהר הקדוש", והרי זה מרפסין אגרי.

ג. וכתוב בזוה"ק: תלת דרגין אינון מתקשרין דא בדא, קודשא בריך הוא אורייתא וישׂראל, וכו' (ח"ג עג.). והלומד בתורת הרשב"י מעורר התדבקות

נג הקדמה לספר סגלת פתח אליהו

שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו (הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח כג:).

וכן האדמו"ר מסדיגורה זי"ע, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, ו"הספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק". (וכן כתב בספר תורה וחיים מערכת ס' אות רי"ז, לרבי חיים פלאגי זי"ע).

בנשמת התנא האלוקי, וכאשר מוציא האדם מפיו דברים, הנה הבל פיו עולה למעלה ועושה רושם, ובודאי כשלומד בתורת הרשב"י ע"ה, פועל למעלה התעוררות ושמחה לנשמת רשב"י וחבריו, והרי הוא כאילו ממש משתתף עמם והרי הוא מבני היכלא דמהימנותא וזכה גם לעתיד לבוא להשתתף ולראות בשמחתו של הרשב"י, שהוא שרש נשמתם של ישראל כענין משה רבינו ע"ה, והרי שמחתו של רשב"י היא שמחת כלל ישראל. (ועין מאורות הזוהר דף ק-קא).

ד. בספר חסידים סימן תקנ"ט: וז"ל: כל צדיק שמפרש דברי צדיק אחר, כשימת, יוצא התנא כנגדו ומקבלו בסבר פנים יפות, והולך עמו לבקש מן המלאכים להקל עליו, ומעמידו לפני הקב"ה לדבר עליו טובות. ושם באות רכ"ד: וכל האומר שמועה מפיהם, הם מתפללים עליו שם ומליצים טובה עליו. וכמו שכתוב בספרים הקדושים, ספור נורא **מהמהרש"ל** זצ"ל, שהיה לו מוכיח, ופעם בא מאחר לבית המדרש להתפלל מעריב ולא היה כבר מנון, והתפלל ביחידות, ובדרך כלל המוכיח היה צריך לומר לו מוסר, והפעם לא אמר לו, ושאל אותו המהרש"ל, למה לא אמרת לי מוסר. ענה לו, שראיתי שני זקנים שבאו אתה להתפלל מעריב, לכן לא אמרתי כלום. אמר לו המהרש"ל, ששני זקנים האלו היו הרבנו תם והר"י בעלי התוספות, והיות והייתי טרוד מאד לתרץ הקשיא של רבנו תם על הר"י, לכן באתי מאחר, ובאו ללוות אותי, ואם זכית לראות אותם, אז אתה כבר לא יכול להיות המוכיח שלי.

העולה מהדברים דבכל מקום שלומד תורת הרשב"י הרי הוא כאילו נמצא אצל ציונו הקדוש, והעולים הזוכים להשתטח באתרא קדישא מירון, בוודאי שחובה קדושה ללמוד את תורת הרשב"י אצל ציונו יותר מכל לימוד אחר, ובזה מתקשר לנשמת הרשב"י, ועל ידי כן תפלתו עושה רושם, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "אגורה באהלך עולמים" ... ובודאי יכיר לו הרשב"י טובה על כך. (ועין מאורות הזוהר פ"ו). וכן כל בית ישראל ההולכים להתפלל בכתל המערבי מקום השכינה הקדושה שהובטחנו שלא זזה משם לעולם, לבד מה שמתפללים שם ושופכים תחנה באמירת מזמורי תהילים לעורר זכות "דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל", צריכים ללמוד זוהר הקדוש כדי לעורר זכות הרשב"י זי"ע שבזכות תורתו נגאל, כהבטחת הרע"א מהימנא, וכידוע ממרן קדוש ישראל הבבא סאלי זי"ע שנסע מיחד לירושלים עיה"ק כדי ללמוד זוה"ק, ואמר שלמוד זוה"ק בירושלים דף אחד כמו עשרה דפים בשאר מקומות בארץ ישראל. ועל כן אחינו חוסו על צער

ובמגיד משרים (פרשת ויקהל) ומה שפלפלת אתמול על דברי הרמב"ם דברי אמת הם, הרמב"ם שמח בה, וירדת לסוף דעתו, כשתפטר מן העולם הרמב"ם ז"ל, יצא לקראתה, כיון שתוצת ההלכה כמותו, גם עכשו מלמד עליה זכות. בספר מגני שלמה (של הגה"ק רבי יהושע מקרקא זצ"ל), שם טרח ליטב כל קשיות התוספות על רש"י, נכד המחבר כותב בהקדמה, שהגאון המחבר אמר לפני תלמידיו, כאשר בא אליו בחלום בשמחה גדולה ואמר לו, בשביל שאתה טורח להציל אותי מפי האריות הגבורים החריפים בעלי התוספות, אנא אתינא לקבלך בעולם הבא עם תלמידי, וכן היה, שביום פטירתו, חצי שעה קודם שפכה נר ישראל, היו אצלו כל גדולי ישראל, ואמר להם, תנו מקום לרבנו מאור ישראל, רבנו שלמה יצחקי שבא אלי עם כל קדושינו עמו, וקבל אותי בשמחה להראות לי את דרך עץ החיים, באשר עמדת לימינו תמיד לתרץ מעליו קושיית בעלי התוספות.

נה הקדמה לספר סגלת פתח אליהו

השכינה הקדושה, ובודאי השם יתברך חפץ לגאלנו, ובאמירת פתח אליהו הנביא זכור לטוב, נעורר אהבת דודים להשראת השכינה בכל כרם בית ישראל בגאולה השלימה בקרוב בימינו.

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה

ה. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פִּרְשׁוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל שְׁכַל תַּלְמִיד חָכֵם שְׂאוּמְרִים דְּבַר תּוֹרָה מְשֻׁמוּ בְּעוֹלָם הִזָּה שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי וַיֵּשׁ לוֹ הַנָּאָה וְנַחַת רוּחַ כְּשׁוֹתָה יֵין קוֹנְדִיטוֹן, כְּמוֹ שִׁכְתוּב בִּירוּשָׁלַיִם מִסְכַּת שְׁקָלִים, ... כְּתוּב בְּסִפְרִים שְׁפַעַם אַחַת הָיָה שְׁמֵד וְנִגְלָה מוֹהַר"מ אֶלְשִׁיךְ ז"ל בְּהַקִּיץ, וְהַצִּיל לְאַחַד מֵתוֹךְ הַהֶפְכָּה, מִפְּנֵי סִבָּה שֶׁהָיָה לוֹמֵד בְּסִפְרוֹ בְּתַמִּידוֹת, עכ"ל.

אָמְרוּ חַז"ל בִּיבְמוֹת (צו ע"ב - צז ע"א): ... אֲזַל רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעוֹתָא בֵּי מִדְרָשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מְשֻׁמִּיהַ דְּר' יוֹחָנָן. שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד. ... וְרַבִּי יוֹחָנָן מֵאֵי טַעְמָא קְפִיד כּוֹלֵי הָאֵי? דְּאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב: מֵאֵי דְכְּתִיב "אֲגוּרָה בְּאַהֲלֶךָ עוֹלָמִים"? וְכִי אֶפְשָׁר לוֹ לְאָדָם לְגוֹר בְּשָׁנֵי עוֹלָמִים? אֶלָּא אָמַר דָּוִד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן שְׁיֵאמְרוּ דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הִזָּה. דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי: כָּל תַּלְמִיד חָכֵם שְׂאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הִזָּה - שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי. אָמַר ר' יִצְחָק בֶּן זְעִירָא וְאִיתִימָא שְׁמַעוֹן נְזִירָא: מֵאֵי קָרְאָה? "וְחִכְךָ כִּיִּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹבֵב שְׁפָתַי יִשְׁנִים". כְּכּוֹמַר שֶׁל עֲנָבִים. מַה כּוֹמַר שֶׁל עֲנָבִים כִּיוֹן שִׁמְנִיחַ אָדָם אֲצַבְעוֹ עָלָיו מִיַּד דּוֹבֵב, אִף תַּלְמִידֵי חֲכָמִים כִּיוֹן שְׂאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּיהֶם בְּעוֹלָם הִזָּה שִׁפְתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי, ע"כ. וּפִירוּשׁ עַל זֶה בְּסִפְרֵי יַעֲרוֹת דְּבַשׁ, (חֶלֶק שְׁנֵי - דְרוֹשׁ ז): ... הֵיינו לְהַבִּינָה, מִכָּל מְקוֹם אֵיךְ דְּרַבִּי בְּעוֹלָמוֹת, אֲבָל כְּשִׂאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי, אִזְ נִשְׁמַת צְדִיק מִתְּלַבֶּשֶׁת שֵׁם בְּלוּמָדִים, עוֹמַדַת שֵׁם, וְכַךְ שִׁפִּיר אִמְרֵינָן דְּרַבִּי בְּב' עוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַנְּצִיחִי וּבַזֶּה הָעוֹלָם, גַּם נִתְּלַבֶּשֶׁת בְּגוֹף בְּקִבְרֵי בַּהֲבֵלָא דְּגֵרְמִי, כַּךְ אִמְרוּ שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי, שֶׁנִּתְּלַבֶּשׁ בְּגוֹף בְּקִבְרֵי עכ"ל, (וְעֵיין עוֹד בִּיעֲרוֹת דְּבַשׁ, חֶלֶק רִאשׁוֹן - דְרוֹשׁ טז).

ובספר תורה ויחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חית), כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבאר בזהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וזה לשונו: שָׁמְעוּ חַד קְלָא דְהוּא אָמַר, פְּנוּן אַתְר פְּנוּן אַתְר לְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, דְּאִיהוּ גַבִּיכּוּ, דְּתַנִּינּוּ דְכָל אַתְר דְּצַדִּיקָא אַתְחַדֵּשׁ בֵּיה מְלִי דְאֹרִייתָא, כַּד אִיהוּ בַּהּ הוּא עֲלָמָא, פְּקִיד לַהּ הוּא אַתְר וְאִתִּי לִיה לְגַבִּיה, וְכַל שְׁכֵן כַּד שְׂרָאן בְּגוּיָה צַדִּיקָא אַחֲרֵינוּ, לְחַדְתָּא בַּהּ הוּא אַתְר דְּאֹמְרִין מְלִי דְאֹרִייתָא, כְּגוֹנָא דַּא דְהוּא אִתִּי רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאַתְרֵיהּ, וְאַשְׁכַּח אֲלֵינוּ צַדִּיקָא מְחַדְתִּין מְלִין דְאֹרִייתָא, וְאַתְחַדֵּשׁ כְּמַלְקָדְמִין הוּא מְלָה דְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר קַמֵּיהּ.

תרגום הזהר: שָׁמְעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁהָיָה אוֹמֵר פְּנוּ מִקוֹם לְרַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהוּא בָּא אֲצֵלְנוּ, שֶׁלְמַדְנוּ, דְּבַכָּל מְקוֹם שֶׁהַצַּדִּיק חָדֵשׁ בּוֹ דְבָרֵי תוֹרָה, כִּשֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַהוּא [הָעֲלִיּוֹן] פּוֹקֵד לְאוֹתוֹ מְקוֹם [בְּעוֹלָם הַזֶּה] וּבָא אֵלָיו, וְכַל שְׁכֵן שֶׁשׂוֹרֵין בּוֹ צַדִּיקִים אַחֲרָיִם לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ מִקוֹם, וְלוֹמְדִים שָׁם תוֹרָה, כְּעֵין זֶה הֵנָּה בָּא רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר לְפַקֵּד מְקוֹמוֹ, וּמִצָּא אֵלָיו הַצַּדִּיקִים מְחַדְּשִׁין דְבָרֵי תוֹרָה וְנִתְחַדֵּשׁ אוֹתוֹ דְּבַר תוֹרָה שֶׁאִמַּר מְלַפְנֵי, רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, עֲתָה מִתְחַדֵּשׁ לְפָנָיו כָּאן.

(א) **על ידי הפצת ספריו זוכה לישוב במחצתו בעולם הבא:** המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היָה גְנוּז לְמַקְצוּעוֹת הַמִּשְׁכָּן בִּירְכָתֵי, לֹא הָיוּ לוֹמְדִים בּוֹ. - ב. וְהֵנָּה אָמְרוּ תַח"ל בְּמִסְכַּת יְבָמוֹת (דף צ"ו ע"ב) שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹבְבוֹת וְכו' כְּדֵאִיתָא שָׁם, וְלִפִּי זֶה הַגּוֹרֵם שֶׁיְהִיָּה הַחֶכֶם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שֶׁהָיָה הוּא גָרַם לְהַחְיֹתוֹ, וְאֵין סֵפֶק כִּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֶכֶם בְּעַצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהִי יוֹצֵאֵין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנָיו. (הַגָּאוֹן מְהַר"ח אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אַבְרָהָם פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב).

(ב) **הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק:** בחלום וכו' עֵין שָׁם, וְנָא לְעֵין בְּהַסְכַּמַּת הַגֵּה"צ מוֹרְנוּ יוֹסֵף חַיִּים זִנְנִנְפֵּלד זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, לְסִפְר "צַדִּיקָה וּמִשְׁפָּט", אֹדוֹת הוֹצָאָה לְאוֹר. (רֵאָה עוֹד מְהַר"ח פְּלֵאגִי זַ"ל בְּסִפְרוֹ "תוֹרָה וַיְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז).

הקדמה לספר סגלת פתח אליהו נז

ותושפּעו מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת, שְׁפִידוּע שְׁהַזְהַר הַקָּדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מְכַל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאַסּוּנוֹת - וּבִפְרֵט בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן הַזֶּה שְׁמֻצְפִּים כָּבֵד בְּכַלְיוֹן עֵינַיִם לְגֵאָלָה הַשְּׁלֵמָה - וּכְבָר הַבְּטִיחַ הָרַעֲיָא מֵהִימְנָא: **"בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי"** אֲשֶׁר עַל כֵּן אַחֲיֵנו הַטְּהוּרִים חוּשׁוּ וְהִצִּילוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְהַדְבִּק בְּאַמִּירַת הַתְּפִלָּה הַקָּדוּשָׁה **"פְּתַח אֶלְיָהוּ"**, וּבּוֹדָאֵי הַמְּשִׁיחַ וְאַלְיָהוּ וְהַרְשָׁב"י, יִמְלִיצוּ טוֹב בְּמְרוּמִים, עַל כָּל הַלּוּמְדִים וְאוֹמְרִים פְּתַח אֶלְיָהוּ, וְנִשְׁע תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים כָּלְנוּ מִצְפִּים לִיָּה, "אָנוּ לִיָּה, וְלִיָּה עֵינֵינוּ" בּב"א.

נחל לכיש 24/8
בית שמש
טל: 0548436784

הזדמנות מיוחדת!

מתנה לאפיקומן ♦ לבר מצוה ♦ לחתונה ♦ לביטוח חיים

הזדמנות לרכישת סדרה חדשה של ספרי תורת הזוהר.
כל הזוהר בלשון הקודש, בלשון צחה השווה לכל נפש
מחולק ל-18 כרכים ומסודר לפי פרשיות השבוע

מהדורה מהודרת באותיות גדולות מאירות עיניים

- הכמות מצומצמת
- המחיר זול במיוחד אם מזמינים עכשיו.
- הוזלה משמעותית לכמויות.
- להזמנות: 026500828
- תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו
- הביטוח היחיד להינצל מפצצת אטום - לימוד הזוהר הקדוש

הופיע חק לישראל - הזוהר הקדוש mp3 - השיעור היומי מפי הרב אריה ברדה בשפה העברית בלשון הקודש בשיתוף מפעל הזוהר העולמי - 70 שיעורים. וזה השיעור היומי הקדוש ביותר וזה מיועד מילד ועד זקן בא בימים - וגם לכל הנשים:
טל. 054-4577956.

עולם הזוהר הקדוש ורקיעים עליונים ואורות נוצצים לכל הזוהר הקדוש... כל עולם הזוהר הקדוש שהם: **תורת הזוהר... תיקוני הזוהר... וזוהר חדש...** ב-36 דיסקים, שכל דיסק 10 שעות... שהם 360 שעות שמיעה של גן עדן... והם 1062 שיעורים של רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן... מקול הרשב"י ובהגשתו מפי הרב אריה ברדה... ובנוסף יש 1000 צדיקים אומרים על הזוהר הקדוש והטהור של עם ישראל שמאירים את כל העולם... בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
להזמנות דיסקים: אפשר להשיג אך ורק בטלפון: 054-4577956

אלבום הגדול בעולם. ענק!!! 2.5 מיליון מילים ב-36 דיסקים, כל דיסק 10 שעות עריכה ♦ סאונד ♦ נעימות ♦ קריינות רדיופוניית ♦ **מארז הזוהר הקדוש** מפי הרב אריה ברדה, 1062 שיעורים כל שיעור 20 דקות מרתקות ועוצרי נשימה... גן עדן של **תורת הזוהר... תיקוני הזוהר... וזוהר חדש...** בהשתתפות מפעל הזוהר העולמי...
הכל ב-mp3.

ספר סגלת פתח אליהו

תכּוּן תּפִילַת אֱלִיהוּ הַנּבִיא

תּפִילַת אֱלִיהוּ הַנּבִיא זְכוּר לְטוֹב: זֶהוּ מֵאִמֵּר אֱלִיהוּ אֶל הַרְשָׁב"י וְחֻבְרִיו, וְהִנֵּה אֱלִיהוּ ז"ל כּוֹן לְבָאֵר בְּמֵאֵמֶר זֶה בְּקִצּוֹר גְּמֵרֶץ וּבְמִלּוֹת גְּרַמְזוֹת רַוב גּוֹפִי הַחֲכֵמָה הָאֱלֻקוֹת וּבָאֵר עֶקֶר אֵין סוֹף בְּאַחֲדוֹתוֹ הַפְּשׁוּט, וְעִנְיָן הָאֲצִילוֹת, וּדְרוֹשׁ עֲצָמוֹת וְכֻלִּים, וְטַעַם הָאֲצִילוֹת וּמִנְיָן הַסְּפִירוֹת וְהַכְּרַחְתָּם, וְכֹל זֶה בְּמִלְצָה גְּכוּנָה רַבַּת הָאֵיכוֹת וּמַעֲט הַפְּמוֹת דְּבָרִים גְּאוֹתִים, וּכְמִפִּי אִמְרָם וּכְשִׁיעוֹר שׁוֹמְעֵיהֶם. אֱלִיהוּ הִיָּה אוֹמֵר, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם וְרַבִּי יְהוּדָה וּשְׂאֵר חֻבְרֵיהֶם הַחֲשׁוּבִים עִם הַחֲסִידִים וְהַצַּדִּיקִים שְׁבָגוּ עִדָּן הִיוּ שׁוֹמְעִים.

(ספר הפרדס רמונים להרמ"ק זי"ע זלה"ה שער העצמות ד' פרק ה')

מִי תִקּוּן לְמֵאֵמֶר פֶּתַח אֱלִיהוּ

הַתִּיקוּנִי זֶהר הוּא שְׁבַעִים תִּקּוּנִים שְׁפָרַשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּתַבַּת בְּרֵאשִׁית, וְהַתִּקּוּן הָרֵאשׁוֹן נֶאֱמַר מֵאֵת אֱלִיהוּ הַנּבִיא, "פֶּתַח אֱלִיהוּ", עִם הַקְּדָמָה. (זֶהר הַרְקִיעַ הַרַב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יְרוּחָם לִינְעָר מֵאִזְבִּיצָא)

כל גופי הקבלה תלויים בו

וזה לשון הפרדים (שער ד' על המאמר פתח אליהו ז"ל): הנה אליהו ז"ל כון לבאר במאמר הזה ובגופיה חכמה האלהית, ומאמר הזה כולל רוב פנות החכמה, עכ"ל.

לזכר הנפש

בני! אם אתה רוצה לזכות לזכר את נפשך, הרגל עצמך לומר בכל יום קדם התפלה תפלתו של אליהו הנביא וכל גופי חכמת הקבלה תלויין ונמצאין בה. (סוד ה')

סגלת למוד פתח אליהו

ולמוד פתיחת אליהו זכור לטוב היא מסגלת הרבה לברור ניצוצי קדושה, והרגיל בה טוב לו לעתים שהוא טרוד בהם, ומה גם בשביל לילות הקיץ שאוכלים על הגגות דאי אפשר ללמד לאור היר. (בו איש חי פרשת בהר בחקותי)

כל האומרה מבטח שיחזר בתשובה

ואמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ערובין בפרוש קרבן העדה, פרק ה', הלכה א'): אליהו הנביא גדול שבנביאים היה, ועמד תמיד לפני השכינה; ועל כן באמרך תפלתו, אתה פותח אז את שערי מרחך, להאיר בך אור וזיו ומיות ודבקות הבורא יתברך, וכל האמרו בכל יום, מבטח לו שיחזר סוף כל סוף בתשובה שלמה. (סוד ה')

יסוד כל בנין

ומי ימלל ומי ישמיע קול סגלת פתיחת אליהו הנביא קודם התפילה
אשר ממנה נמצא יסוד כל בנין. (ספר כסא אליהו בביאורה)

הצלחה לחן ולחסד

והיא גם מסגלת לכמה דברים, להצלחה, לחן ולחסד וכו', כמבואר
בספרים. (ימלש נפשו להרה"ג רבי אברהם חמווי ז"ל)

מסגלת לי"ב סגולות נפלאות

טוב לומר... ויאמר תפילת אליהו הנביא המסגלת לי"ב סגולות נפלאות
ונוראות ויאמר התיקונים תיקון מ"ח, והוא תיקון גדול לתקן
נפשו רוחו ונשמתו. (סגולות ישראל ערך בטחון – ברכה והצלחה)

בכניסתו לבית המדרש - מסגלת לקבלת התפילה

וכתב רבנו החיד"א ז"ל (מורה באצבע, סימן י'), בכניסתו לבית הכנסת
הלא מראש יביע אמר פתיחת אליהו הנביא, והיא בתקוני
הזהר הקדוש (הקדמה דף יז.), אשר קבלו רבנן קדישין, שהיא מסגלת
לקבלת התפילה.

מסגל שיתקבל תפלתו

בסדור בית יעקב להגה"ק היעב"ץ ז"ל כתב, תפלה קודם התפלה
מספר תקוני הזהר מסגלת להתקבל התפלה.

בְּלִי לִימוּד הַזוֹהַר וְאַמִּירַת פֶּתַח אֱלֹהֵי אִי אֶפְשָׁר שְׁתַּתְקַבֵּל הַתְּפִלוֹת

בְּזִכּוֹת אַמִּירַת פְּתִיחַת אֱלֹהֵי לְפָנַי הַתְּפִילָה יִתְקַבְּלוּ הַתְּפִלוֹת, כְּמוֹ
שֶׁכָּתַב הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּלוּבֵן רַבִּי יַעֲקֹב אַבּוּחַצִּירָא
(בְּגִדֵי הַשָּׂרָד עַל הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח), וּבְלִי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְפָנַי הַתְּפִילָה אִי
אֶפְשָׁר שְׁתַּתְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ. (סוּד ה')

יִהְיֶה הַכֹּל לְטוֹבָה וְיִהְיֶה מִבְּנֵי עַלְיָה

בְּכַמָּה דְקוֹת שְׂאוּמֵר תְּפִלוֹת אֵלּוּ יָכוֹל לְהַפְּדֵי הַכֹּל לְטוֹבָה וְלִהְיוֹת מִבְּנֵי
עַלְיָה, לְזִכּוֹת ל"עֵינַן לֹא רֵאתָה אֱלֹקִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּו",
וַיִּטְהַר נִשְׁמָתוֹ וַיִּזְכֶּה לְמַעֲלוֹת עֲלִיוֹנוֹת, כִּידוּעַ מִדְּבָרֵי הָאָרִיז"ל.
(סוּד ה')

בְּרַגַע אַחַת אַתָּה יָכוֹל לְזַכּוֹת לְעוֹלָמוֹת נְצַח

בְּרַגַע אַחַת אַתָּה יָכוֹל לְזַכּוֹת לְעוֹלָמוֹת נְצַח! "עֵינַן לֹא רֵאתָה", עַל יְדֵי
שְׁתִּזְכֶּה לְחִבְרָךְ כֹּל הַשֶּׁכֶר הוֹלֵךְ גַּם אֱלֹהֵי, וְכֹאשֶׁר כֹּל יִשְׂרָאֵל
יֹאמְרוּ "פֶּתַח אֱלֹהֵי" נִזְכֶּה שְׂיִבֵּא אֱלֹהֵי וַיִּבְשֶׁר אֶת בֵּיאת הַגּוֹאֵל. וְאִם
בְּזִכּוֹתָךְ יִתְאַרְגְּנוּ עֵשֶׂר יְהוּדִים לֹאמַר אֶת הַתְּפִלוֹת, אֵינִי לְשַׁעַר אֶת גּוֹדֵל
זְכוּיֹתֶיךָ. (סוּד ה')

פֶּתַח אֱלֹהֵי הִיא מִסְדֵּר הַתְּפִילָה

מִכַּאֲן מִשְׁמַע כְּשֶׁקָּם בֶּר יִשְׂרָאֵל בְּעַל נֶפֶשׁ מִמּוֹטָתוֹ, אֵל יֵלֶךְ תַּכְּף וּמִיָּד
לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת שְׁחָרִית אֵלֶּא דְיִיקָא צְרִיךְ לְלַמֵּד בְּתַחֲלָה כֹּל מֵה

שיכול ללמד, כל אחד כפי השגתו ומדרגתו, והוא כדי שיתקדש גם כן פיו ולשונו קודם התפלה, וזהו הסדר ששמעתי וראיתי מצדיקים קדושי העליונים שהיו מתנהגים קודם התפלה, וזהו אחר ברפת התורה יאמר ידיד נפש, פתח אליהו, רבון עלמין...

(דמשק אליעזר פרוש על הזוה"ק מהרב הקדוש רבי אליעזר סאפרין מקאמרנא)

לפני התפלה בימים הנוראים

מנהגי מהרי"א מקאמרנא ז"ל (סימן י"ז), בראש השנה ויום הכפורים לפני התפלה אמרו פתח אליהו, והיה הרצון מהרב הקדוש הרבי ר' אלימלך זיע"א.

לקבץ מקומו לתפלה בשעת אמירתה

בעת שיאמר תקון חצות, ישנה מקומו, מתחלת תקון רחל, עד אחר שיגמר תקון לאה, בין שהוא אומר בביתו, בין שהוא אומר בבית הכנסת, וקודם שיאמר פתיחת אליהו זכור לטוב, אז ישב במקומו העיקרי שרוצה ללמד.

לומדה אחר אמירת תקון חצות

זהו סדר אמירת תקון חצות, על פי דברי רבנו האר"י ז"ל... ואחר המזמורים של תקון לאה, המנהג לומר פתיחת אליהו זכור לטוב, בשביל שצריך לסמוך עסק תורה לשמה לתקון לאה, ששם הוא סוד תורה לשמה, שהוא לשם ה"א פנודע, ומצאתי כתוב, דאחר פתיחת אליהו זכור לטוב, יאמרו מאמר רבי שמעון בר יוחאי, הכתוב בזהר הקדוש (פרשת נח דף סה, ופקודי דף רס"ה), אמר רבי שמעון ארימית ידאי

בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה לעילא וכו', עד זכאה חולקהון
 דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, וכאשר אכתב זה לקמן בפרשת
 מקץ. (בו איש חי שנה ראשונה פרשת וישלח אות י"א)

אחר אמירתה יאמר קדיש דרבנו

מנהג החסידים בעיר הקדש ירושלים, לומר קדיש יהא שלמא אחר
 תקון לאה, מפני שהם אומרים הקדיש שאחר המקרא, אבל
 מנהג עירנו לומר פתיחת אליהו זכור לטוב אחר המקרא, ואז אומרים
 קדיש

על ישראל, ואין בזה קפידא, וכל אחד יעשה כמנהגו.

(בו איש חי שנה ראשונה פרשה וישלח אות י"ד)

בזמן הפנוי וכדומה יאמרנה בעל פה

והנה פה עירנו מזדמן שבאים הקהל בשעת מנחה לבית הפלה, כדי
 לעמוד בשבע ברכות שמברכים שם בשעת החפה, ויש בני אדם
 שמתפללין בבית הכנסת, ובאים שם ומוצאין הקהל שבאו לבית
 הפלה מתפללין תפילת העמידה שם, ולא יש מקום להתרחק, ומכרח
 שישובו בצדס סמוך להם ממש, ואם יעמוד ולא ישב חושש ליהרא,
 או סבה אחרת שמכרח לישוב, הנה זה יש לו תקנה ללמד בלחש
 פתיחת אליהו זכור לטוב, או איזה מזמורים בעל פה, ולא יהיה יושב
 ודומם. (בו איש חי שנה ראשונה פרשת יתרו)

מתר לקוראה בליה

אין לקרא מקרא בלילות של חול, והטעם דהמקרא בעשיה ויהליה
 בחינת עשיה, והכל הוא דינין, ואין לעורר דינין, וכמו שכתב

רבנו [מהרח"ו] ז"ל, (בשער המצות פְּרַשְׁת וְאַתְחַנֵּן, עֵין שֵׁם) ... מִיְהוּ נִרְאָה
אִם יוֹדֵעַ לְקֵרוֹת פֶּרֶק אֵיזְהוּ מְקוֹמָן, אוּ פְתִיחַת אֱלִיָּהוּ זְכוּר לְטוֹב, שְׂיֵשׁ
בְּסִדּוּרִים בְּאִשּׁוּרִית וּמְנוּקָדִים, יִקְרָא אוֹתָם וַיַּחְזֹר אוֹתָם כַּמָּה פְּעָמִים,
וְזֶה עֲדִיף מִלְקָרָא מְקָרָא. (בְּן אִישׁ חֵי פְרַשְׁת פְּקוּדֵי הַלְכָה ז')

לְאוּמְרָה קוּדָם הַקְדוּשׁ

קוּדָם קְדוּשׁ יֵשֵׁב בְּמוֹשְׁבוֹ עַל מְטֵה מִצְעַת, וַיֹּאמֶר פְּתִיחַת אֱלִיָּהוּ זְכוּר
לְטוֹב, עַד קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וַיִּתְחַדְּשׁוּן וְכוּ', אַחַר כֵּךְ יֹאמֶר פְּסוּק
"וַיִּבַח מִצָּא חֵן בְּעֵינַי ה'" שְׁתִּים עֶשְׂרֵה פְּעָמִים... וַיַּעֲמֵד לְקִדְשׁ.
(בְּן אִישׁ חֵי פְרַשְׁת נְצָבִים)

אֲמִירַתָּה בְּסִעוּדַת מְלוּהַ מְלִכָּה מוּצְאֵי שַׁבַּת קוּדְשׁ

וְאֲשֶׁר שְׂאֵלְתֶם לְהוֹדִיעַ לְכֶם אֵיזְהוּ לְמוּד הַמְּבַחֵר וְשִׁיךְ לְסִעוּדָה לְנֶהֱג
בוּ עַל הַשְּׁלֶחֶן, הִנֵּה שְׁמַעְנוּ מִפִּי חֲסִידִים שְׂרָאוּי וְנִכּוֹן לֹמֵר
פְּטוּם הַקְטָרֶת, וְגַם פֶּרֶק אֵיזְהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים, אֲךֹּ זֶה הַלְמוּד הוּא
רַק בְּסִעוּדָה שֶׁל הַיּוֹם וְלֹא בְּסִעוּדָה שֶׁל הַלֵּילָה... וּבְמוּצְאֵי שַׁבַּת קוּדְשׁ
בְּסִעוּדָה רְבִיעִית נוֹהֲגִים לְלַמֵּד פְּתִיחַת אֱלִיָּהוּ זְכוּר לְטוֹב הַנִּזְכָּר
בְּתַקוּנִים עַד קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וַיִּתְחַדְּשׁוּן מְלִין וְכוּ', וְהוּא מְנַהֵג יָפָה.
וְהִיא זֶה שְׁלוֹם וְאֵל שְׂדֵי ה' צְבָאוֹת יַעֲזוּר לִי. כֹּה דְבַרִי הַקָּטָן יַחְזַקְאֵל
(שׁו"ת תוֹרָה לְשִׁמְהָ לְבַעַל הַבֵּן אִישׁ חֵי סִימֵן תַּע"ו).

סֵדֵר אֲמִירַתָּה בְּמוּצְאֵי שַׁבַּת קוּדְשׁ

וּמְנַהֵגוֹ שֶׁל עֲטָרַת רֵאשֵׁי אֲדוּנֵי אָבִי זְכוּרָנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא [אָבִי הַבֵּן
אִישׁ חֵי], לֹמֵר פְּתִיחַת אֱלִיָּהוּ זְכוּר לְטוֹב קוּדָם שְׂיֹאמֶר מֵאָה

ושלשים פעמים הנזכרים [היינו בסעודה רביעית – מוצאי שבת קדש], וכן אנחנו נוהגים עתה בביתנו, דבר בעתו מה טוב ומה נעים. ודרכנו לכפל פסוק ואמרתם כה לחי וכו' שש פעמים, כנגד ששה קצוות.

(בן איש חי שנה שניה פרשת ויצא)

לומר אותה גם בתוך סעודת המלוה מלפא

וכן עוד כתב שם כעין זה, לכן אומרים קודם נטילה אתקינו סעודתא דמהימנותא, דא היא סעודתא דדוד מלפא משיחא, ואומרים פיוטים השייכים לדוד המלך עליו השלום בתוך הסעודה, גם בשביל למוד ועסק תורה מתוך סעודה זו, על בן מנהגנו לומר פתיחת אליהו זכור לטוב עוד הפעם בתוך סעודה זו, וגם כי הוא המבשר טוב על מלכות משיח בן דוד שיבוא במהרה בימינו אמן.

(בן איש חי שנה שניה ויצא)

מסגל מאוד לנפש לאומרה במוצאי שבת קודש – ובברית מילה

וכתב מהרח"ו, מורי ז"ל היה אומר אחר ההכדלה ויתן לך האלהים כמו שנוהגים לומר עד כאן... ואחר כך ק"ך צרופי אליהו ז"ל ושוב יקרא פתיחת אליהו, פתח אליהו ואמר וכו' המובא בספר התקונין אשר היא סגלת ומסגלת מאוד אל הנפש בעת הזאת וגם בעת עמד בברית אצל כסאו של אליהו עם הק"ך צרופי אליהו.

(ספר חמדת הימים למהרי"י אלגאזי שבת פי"ח)

לומר "פתח אליהו" בתשעה באב – וכן בבית האבל רח"ל

עין בהרחבה בשו"ת דברי דוד (להרב הגאון ר' דוד טהרני שליט"א - ח"ב סימן ל"ט) שמאריך להוכיח וסוף דבריו שמתר לקרא "פתח אליהו" בתשעה באב, וכן הוא הדין בבית אבל רח"ל, משום שהוא כמו סדר היום שמתר לאומרים, וכותב שם שכן נהגו גדולי ישראל לקרותו בתשעה באב.

בראש השנה שחל בשבת לפני הקדוש

ואם חל ראש השנה בשבת, תחלה יאמר שלום עליכם מלאכי השרת וכו' ואשת חיל וכו' (כמו שכתוב לעיל סימן רס"ב אות ח'), ואחר כך ישב במקומו ויאמר פתיחת אליהו ואלו הפסוקים כנזכר, ואחר כך יאמר הזהר דליל שבת ואתקינו סעודתא וכו' (כמו שכתוב לעיל סימן רס"ב אורח חיים יעו"ש). (כף החיים אורח חיים חלק ח' סימן תקפ"ג ג')

לומר אותה על שלחנו במוצאי יום הכפורים

ברמ"א, אוכלים ושמים במוצאי יום הכפורים וכו'. אחר שיאכל סעודת התענית בליל מוצאי כפור, יאמר על השלחן פתיחת אליהו הנביא זכור לטוב.

(כף החיים אורח חיים חלק ח' סימן תרכ"ד אות כ"ז)

לומר אותה במוצאי יום הכפורים

אחר שיאכל סעודת התענית בליל מוצאי כפור, יאמר על השלחן פתיחת אליהו זכור לטוב. וכתב הרב יעב"ץ ז"ל, ללמד ברעיא מהימנא פרשת אמור. (בו איש חי פרשת וילך)

יאמר אותה ביום הכפורים בדמעות שלישי

ואחר כך ילמד פתיחת אליהו כנזכר בריש תקוניים. ובזהר (פרשת בשלח דף נ"ו ע"ב): "מרַכְבוֹת פְּרַעֲה", רבי יצחק פתח, לקול תתו וכו', עד כמה דאוקימנא מרַכְבוֹת פְּרַעֲה וּחִיל... וְכַל אוֹתוֹ הָעֵנָן יִקְרָאנוּ בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ, וַיַּעֲלֶה לוֹ שָׁאֵם חֶסֶם וְשָׁלוֹם נִגְזְרָה לוֹ אֵיזָה גְזָרָה מִסְפִּירוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת וְהַסְפִּימוּ עָלָיו לְחוּבָה, עֲתָה עַל יָדֵי לְמוֹדוֹ יִשְׁפַע אוֹר מִמְקוֹם הָעֲלִיזוֹן הַהוּא שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ "רְאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא" לְכַל הָעוֹלָמוֹת לְבַטֵּל הַדֵּינִים וַיִּתְגַּלוּ אוֹר הַרְחָמִים פְּשׁוּטִים, וַיִּבְטְלוּ מֵעֲלִיו כָּל גְּזָרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת. (חמדת הימים למהר"י אלגאזי יום הכפורים פ"ה)

ללמד אותה בשעת האכילה שצריך ללמד אז גם תורת הנסתר

הרב הבן איש חי (בספרו על התורה פרשת תרומה) כתב, וזה לשונו: ואמר "לחם פנים" רמז לפי דרכו שילמד גם פן על השלחן דברי סוד שנקראים "פנים" מלבד למוד הנגלה, לכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה אפילו בלילות הקיץ, ואפילו בעת שהם נחפזים בעבור איזה עסק, ללמד על השלחן פתח אליהו הנביא זכור לטוב.

ליל שבועות והושענא רבא - פתח אליהו לפני האדרא

כשלומד האדרא ילמד בתחלה פתיחת אליהו, תבה בתבה בשפה ברורה ובנעימה, ויתן דעתו בטעות המרגל בפני הכל דאומרים קרינן ליה, וצריך לומר קרינן לה, וכן יאמר קרקפתא דלא מנח תפלין, פי כך היא הגירסא הנכונה, ואשרי מי שזוכה ללמד האדרא מעמד, ובאדרא רבא הוא קשה הדבר, אך בהושענא רבא

סגולת פתח אליהו ~~~~~ סט

בְּאֲדָרָא זֹוטָא יְהִיָּה נֶקֶל לְעִמּוּד עַל רִגְלָיו, וְהַכֵּל לְפִי כַחוּ שֶׁל אָדָם,
וְשֵׁלָא יְהִיָּה צַד יְהִרָא. (מוֹעֵד פֶּל חַי לְהַגְרָ"ח פֶּלֶאגִ' זַי"ע סִימָן ח' חֲדָשׁ סִינּוֹן)

נָשִׁים בְּאֲמִירַת פֶּתַח אֱלִיָּהוּ

עַל כֵּן נִרְאָה, שְׂאִין רְאוּי לְנָשִׁים לֹמֵר תְּקוּן חֲצוֹת, הֵן תְּקוּן רַחֵל הֵן
תְּקוּן לָאָה, מִיְהוּ בַתּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה אִין קְפִידָה, וְכֵן מְנַהֵג הַנָּשִׁים
בְּבִיתָנוּ שְׁעוֹמְדִים בְּאֲשְׁמֶרֶת קוֹדֵם עֲלַת הַשַּׁחַר, וְאִין אוֹמְרוֹת תְּקוּן
חֲצוֹת, אֶלָּא לֹמְדוֹת פְּתִיחַת אֱלִיָּהוּ זְכוּר לְטוֹב, וְקֶצֶת לְמוֹד כִּיּוֹצֵא בְּזָה,
וְזִקְיָנְתִּי תִנְצַב"ה הִיְתָה לֹמְדַת י"ח פְּרָקִי מְשָׁנָה.

(שו"ת רב פעלים חלק א - סוד ישרים סימן ט)

לֹמֵר אוֹתָהּ בְּעַת בְּרַכַּת אֵילָנוֹת

בְּעַת בְּרַכַּת הָאֵילָנוֹת יֵשׁ עֲנִין לֹמֵר אֵת תְּפִילַת אֱלִיָּהוּ זְכוּר לְטוֹב "פֶּתַח
אֱלִיָּהוּ", וְכֵן נִדְפָס בְּסִדּוּרִים וּבַהֲגָדוֹת שֶׁל פֶּסַח לֹמֵר זֶה.

מוסדות אוהל הרשב"י
אצל קבר רבי שמעון בר יוחאי
ת.ד. 612 בני ברק
טל: 03-578-4480 / פקס: 03-5784413
מייל: AOEL612@gmail.com

הודעה משמחת מבצע חסר תקדים

לזיכוי עם ישראל והגאולה השלמה בשיתוף אוהל הרשב"י במירון ומפעל הזוהר
העולמי כל 70.000 יחד שבטי ישראל, אנשים, נשים וטף, מתאחדים בקריאת
הזוהר הקדוש, מרעידיים את השמים ומשיח צדקנו לא נשאר אדיש, ובא מיד לבשר
הגאולה, ביחד מסיימים לקרוא אלף סיומים של הזוהר בכל חודש כל תלמיד
מתחייב לקרוא 3 עמודים זוהר ביום, ומקבל שכר של כולם - 70 מיליון סיומים של
כל ספרי הזוהר וזוכה לברכה מידי חודש בציון של אוהל הרשב"י במירון

רמזים וסודות

- א -

יהודים יקרים הביטו וראו חשבון נפלא במעלת 'פתח אליהו' – הנה בהתבונן האדם בגימטריא של המלים 'פתח אליהו' – ינכח שהם עולים כמנין תק"מ (540), ונבאר אחד לאחד כמה ענינים שעולים לענין תק"מ.

בגימטריא (540) כמנין:

האחד – 'תזכו למזל', היינו שעל ידי אמירת האדם את מאמר פתח אליהו הוא זוכה למזל וברכה בכל עניניו לטובה.

והשני – 'דוד המלך מנגן בכנור', היינו שדוד המלך כבר מנגן בכנור היות שמעורר את משיח בן דוד שיבוא ויגאלנו.

והשלישי – 'כנף השכינה', שעל ידי אמירת מאמר פתח אליהו נכנסים תחת כנפי השכינה, וזוכים לגאולה.

והרביעי – 'קבר רחל', שעל ידי אמירת פתח אליהו רחל אמנו מעוררת רחמים אצל אבינו שבשמים שיבוא תקף המשיח ויגאלנו אמן.

- ב -

הביטו עוד וראו שהגימטריא של 'פתיחת אליהו הנביא' – עולה כמנין תתרי"ח (1018), ונבאר גם בזה עוד ענינים שעולים למנין תתרי"ח.

בגימטריא (1018) כּמנין:

האחד - "אהבת עולם אהבתנו" - והשני - "זעקת אמת"

- ג -

וערך הגימטריא. של 'פתח אליהו הנביא' עולה למנין תר"ח (608) -

בגימטריא (608) כּמנין:

האחד - אין יאוש בעולם בכלל - התפלה הקדושה הזו מוציא את האדם מיאוש, ומכניס בו מדת בטחון, והשמחה שאין דגמטה בעולם והשני - משמיד הטנקים - זהו הכח הגדול שלנו לנצח את אויבינו, ולהשבית את כל המקטרגים.

והשלישי - משיח צדקנו - היינו, שאמירת מאמר פתח אליהו מזרזת את ביאת המשיח וגורמת לגאולה להופיע בפתח, ועל ידי אמירתה נזכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

- ד -

וערך הגימטריא. של 'פתח אליהו הנביא זכור לטוב' עולה למנין (888)

בגימטריא (888) כּמנין:

= כף של נחת = נחת מהילדים להורים, שעל ידי אמירתה זוכה לנחת מהילדים, ולכף של נחת בכל הענינים.

= כתבנו בספר חיים, הרגיל באמירתה יזכה להכתב בספר חיים טובים.

= שעבוד מלכות, באמירתה יזכו ישראל להינצל משיעבוד מלכות.

= קול שופר חזק מאד, ונזכה לשמוע קול שופרו של מלך המשיח.

= מִשָּׁה בְּיִשְׂרָאֵל, וּמִיֵּד יִתְגַּלֶּה מִשָּׁה בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ הוּא גּוֹאֵל
רֵאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן (זוהר, אור החיים הקדוש פְּרֻשֵׁת וַיְחִי).

– ה –

וְעַרְךָ הַגִּימְטְרִיָּא שֶׁל "פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר" = 5311 -

בְּגִימְטְרִיָּא (1135) בְּמִנְיָן:

= אֵל יִקְנָא לְבָרַךְ בְּחַטָּאִים כִּי אִם בְּיִרְאַת הוִי"ה כָּל הַיּוֹם
(מְשַׁלֵּי פָּרָק כג, יז).

= דִּינָה בְּתַחְתּוֹנִים, שְׁלוּמְדֵי זוהר הַקְּדוּשׁ מִמְּשִׁיכִים אֶת הַשְּׂכִינָה
הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל וְעוֹשִׂים לוֹ יִתְבַּרְךָ דִּינָה בְּתַחְתּוֹנִים.

= שְׁמִירַת הָעֵינַיִם, וְזוֹכִים לְשְׁמִירַת הָעֵינַיִם.

= תַּחֲשֵׁב טוֹב יִהְיֶה טוֹב בְּשִׂמְחָה, שְׂיִזְכֶּה לְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וּלְמַחֲשָׁבוֹת
טוֹבוֹת וְהַכֵּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה.

– ו –

וְעַרְךָ הַגִּימְטְרִיָּא שֶׁל "גּוֹף, נְפֶשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חַיָּה, יַחֲדָה" = 1188 -

בְּגִימְטְרִיָּא (1188) בְּמִנְיָן:

= מְקַרָּא, מְשַׁנָּה, גְּמַרָּא, הַלְכָה, סוּד, יַחוּדִים.

הַפְּלָא וְפְלָא, שְׁעַל יְדֵי שְׁלִימוֹת לִימוּד כָּל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה זוֹכֶה לְהַשְּׁלִים
אֶת תְּקוּנוֹ, מֵהַגּוֹף עִם כָּל חֻלְקֵי הַנְּשָׁמָה.

מְקַרָּא: הוּא כְּנֶגֶד הַגּוֹף, שֶׁהוּא הַכְּלִי לְקַבֵּל אֶת הַנְּשָׁמָה, וּלְזֶה הַתּוֹרָה
מִבְּטִיחָה אַרְיֹכוֹת יָמִים, לְמִי שֶׁגּוֹמֵר אֶת הַפְּרָשָׁה שְׁנַיִם מְקַרָּא וְאֶחָד
תְּרַגּוּם.

משנה: היא כנגד הנפש שהיא בחינת הדם שבתוך הגוף, "המשנה" הוא הכח החייתי ש"משנה" את האדם הן לטובה והן לרעה, הן לכשר והן לפסול. וכמו שכל הפגמים הם רק בנפש, כמו שכתוב "נפש כי תחטא", כן הוא שרבו המחלוקות הם בהבנת המשנה, וכן עינינו רואות שרבו המחלות רח"ל הם בדם.

גמרא: הוא בחינת הרוח, שהוא בחינת הלב שמחלק הדם לכל האברים כולם. כך כל אדם חיב ללמוד גמרא, כמו שפסק הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה. וממנה יבוא ללמוד כל חלקי הפרד"ס

הלכה: בחינת הנשמה, טעמו וראו כי טוב ה', "כל השונה הלכות בכל יום מבטח לו שהוא בן עולם הבא", - מיום שנחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא אלא ד' אמות של הלכה בלבד. שעקר הלימוד הוא על מנת לקיים, והוא נשמת התורה, כמו שהעקר עבודתו של האדם לזכר את נפשו, כדי שיזכה לנשמה.

סוד: בחינת חיה, כי הוא החיות של כל התורה כמו שכתוב בזוהר הקדוש ובכתבי האריז"ל.

חודים: בחינת יחידה, כי להם זוכים רק הצדיקים שזיכנו עצמם, ודבקים בה' יתברך בכל עת ובכל רגע ובכל שעה, ואז זוכים להתחבר עם השי"ת באחדות גמור, כדגמת הבעל שם טוב הקדוש זיע"א והצדיקים הקדמונים.

על כן צריכים לקיים דברי הרי"ח הטוב כדכתב בספרו דעת ותבונה בשם המהר"ח שצריך כל אדם ללמוד תורה לשמה, פירוש לשם ה"ה, כלומר שצריך ללמוד כל חמשה חלקי התורה, שהם: פשט, רמז, דרש, סוד, ופנימיות הסוד, עכת"ד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיץ בישראל, יגן בעדנו לחזק הלמוד בהן, ויהי רצון שייערה השם

עָלֵינוּ רוּחַ טְהוֹרָה, וְנִזְכָּה לְטָהַר לְבַבְנוּ לְעַבְדֵי לְיוֹצְרֵנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשֵׁנוּ וּבְכָל מְאֻדְנוּ, עַד שִׁישְׁלַח לָנוּ מְשִׁיחַנוּ וְיִקְבֹּץ נִדְחֵנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וּבְבוֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, עִם יִשְׂרָאֵל נִקְבְּצוּ וּבָאוּ לָךְ, וּפְלִיטַת הָעַם שְׁשִׁים וּשְׁמַחִים, בְּעַת הַזֹּאת יִתְבוּנֵן מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּעֵינָיו הַטְּהוּרוֹת יִבְחֹן כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מַעֲשָׁיו, לְפָתַע יְרִים יְדוֹ וְיִרְאֶה בְּאֶצְבָּעוֹ, כּוֹלֵם יְרִימוּ עֵינֵיהֶם בְּפִלְיָאָה וְיִבִּיטוּ בַּמַּחְזָה, אֲזִי יִשְׁמִיעַ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ אֶת קוֹלוֹ וְיֹאמֶר, בְּהַפְנוֹתוֹ אֶצְבָּע עַל יְהוּדֵי מְסוּיִים: "בְּזִכּוֹתֶךָ הַגְּעֵתִי! לָךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֵאֻלַּת הָעַם!". כִּי יִרְאֶה עַל כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי שֶׁפָּעַל לְמַעַן בִּיאָתוֹ. - הַלְּוֹאֵי שֶׁנִּזְכָּה לְהִיּוֹת מִן הַזֹּכִים הַמְּאֻשְׁרִים, שֶׁהַמְּשִׁיחַ בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ יַעֲיֵד עָלֵינוּ - "בְּזִכּוֹתֶךָ הַגְּעֵתִי". עַל כֵּן, יְהוּדִים יְקָרִים, תִּנּוּ לִימּוּד לְשֵׁם שְׁמַיִם, הַקְּרִיבוּ מִדְּקוֹתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגַרֵם לְפָדוֹת נַפְשֵׁנוּ, וְנִלְךָ כּוֹלְנוּ כְּאֶחָד יַחַד לְקַבֵּל אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. וְכִלְנוּ כְּאֶחָד נִזְכָּה שִׁיקוּיִים בָּנוּ נְבוֹאֵת הַרְשָׁבִי "זְכָאָה דָּרָא דְהַאי אֲתַגְלִיא בֵּיהּ וּבְסִגּוּלָתוֹ" וְיִקְרָאתֶם דְּרוֹר" וְתַחֲזֶנָּה עֵינֵינוּ, בְּן דָּוִד מְשִׁיחַנוּ מֶלֶךְ בְּיוֹפְיוֹ יְבוֹא וְיִגְאָלְנוּ, בְּ"עִז" וְהַדָּר אֱלֻקִּינוּ, וּבִשְׂכָר זֹאת א-ל חֵי חֲלֻקֵינוּ, וְנַחֵה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוֹרְנוּ מְגִינֵינוּ, יְגַלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ עָלֵינוּ, וְאֲזִי יִשְׁמַח לְבַבְנוּ, וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ, בִּישׁוּעַת מַלְכֵינוּ, אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

